

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

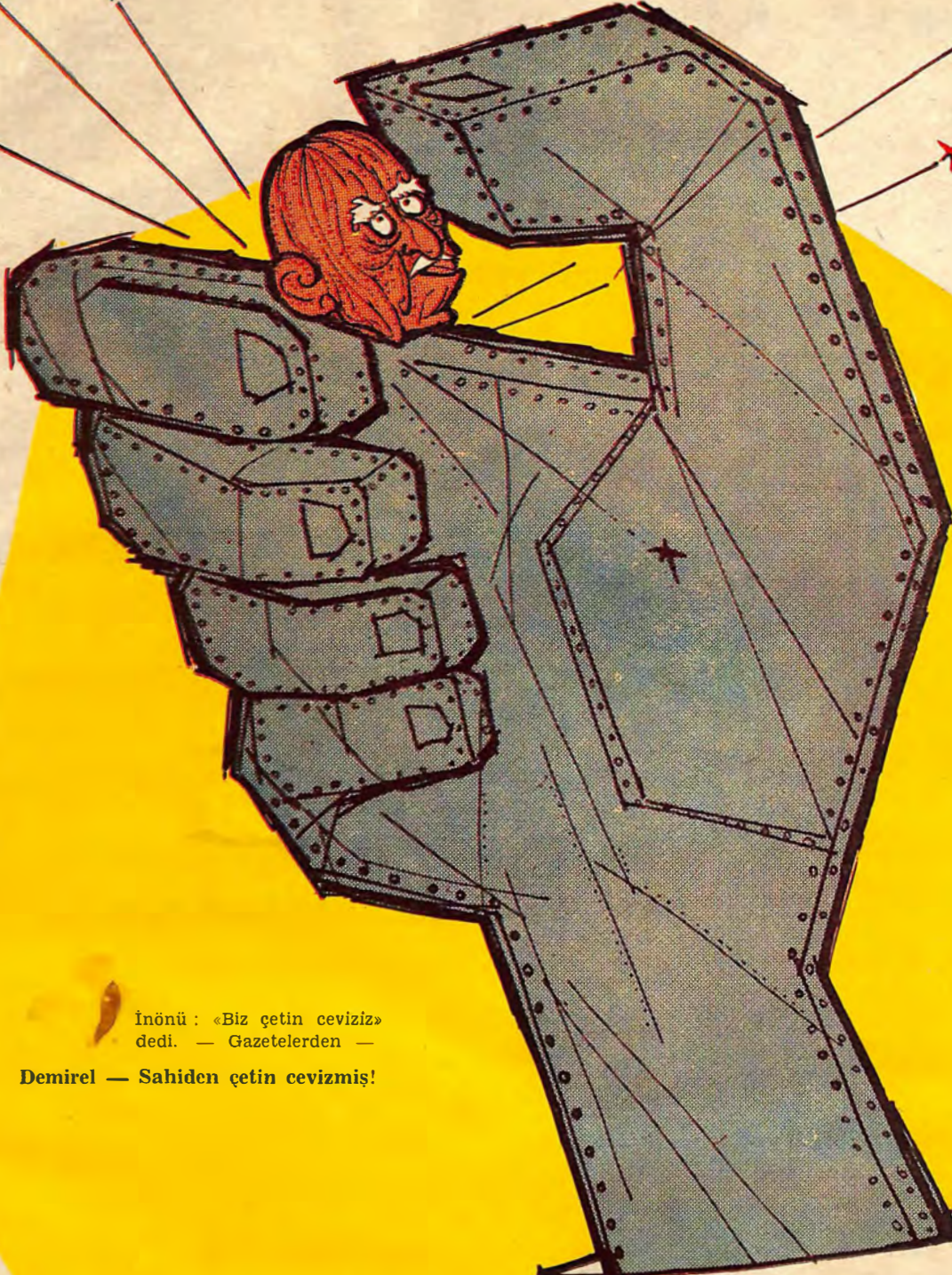
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

İnönü : «Biz çetin ceviziz»
dedi. — Gazetelerden —

Demirel — Sahiden çetin cevizmiş!

CAFER
ZORLU

Size de Bir Yuva

1965 Yılı'nın 1 inci çekilişinde
25 APARTMAN DAİRESİ
ayrıca
1.000.000 LİRALIK
çeşitli para ikramiyeleri

Päralarını devamlı surette bankamızda İkraniyeli
Aile Cüzdanı hesabına yatıranlar hem para
biriktirmiş olurlar hem de çekilişlerde büyük
ikramiyelerden kazanma şanslarını artırırlar.

son para yatırma günü: 6 MART

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 2 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 7 Ocak 1965

Yirmi Yılın Bilânçosu

H ALÂ sokakta oynadığına bakmayınız, demokrasimiz yirmi yaşına bastı.

Yirmi yaş bu, lâf değil. Atatürk kaç yıl Cumhurbaşkanlığı etmişti?.. Onbeş!.. Bütün o Medeni Kanunlar, o şapka devrimleri, o harf inkılapları bu onbeş yıl içinde olmuştur. Kadın yüzünü ışığa bu onbeş yıl içinde açtı. Okullarda karma öğretim bu onbeş yılda başladı. Kızlarımız bu onbeş yılda hâkim oldular, doktor oldular, profesör oldular, milletvekili oldular. Hatay anavatanına bu onbeş yılda kavuştu. Bugün bile övünebildiğimiz ne varsa, hepsi, hepsi o onbeş yılın başarılarıdır.

Atatürk çağından beş yıl daha çok yaşamış şu demokrasimizin mutlulukları nelerdir, düşündünüz mü hiç?

Evimizin yirmi yıllık bilânçosunu bile yapmak istesek, bu yarım sayfaya sığmaz. Ama ben, gevezeliği sevmiyen kalemime güvenerek, satır başı olaylarla bir bilânço çıkarayım:

1946 da, çift partili, tek seçmenli bir seçim düzenine girdik. Bu, iktidar için yüz ağartıcı bir meclis değildi. Sandık oyunları olmuştur. Tutanak oyunları olmuştur. En kötüsü, İstanbul oyları üstünde açık pazarlık olmuştur!

Gün geliyor, Büyük Millet Meclisi kapısından, sokağın öfkesine uğrama korkusu içinde çıkıyordu milletvekilleri.

Son derece azgın bir muhalefet, köyü, kenti dalgalandırıyor. Hepimiz, dağdaki çobana kadar, zincire vurulmuş birer Namık Kemal'dik!

Öyle bir hürriyetsizlik kuruntusu yaratılmıştı ki, tarlada reңber, denizde balıkçı, okulda öğretmen, mutbaktaki kadın nefes alamıyordu. Çeyrek yüzyıllık C. H.P. iktidarı, bütün ağırlığı ile göğüslerin üstünde oturuyordu sanki!

Her şey unutulmuştu: Bizi, İkinci Dünya Savaşının ölüm kasırgasından kurtaran, o milletçe altın heykelini yapmağa andığımız milli şef bile!

Bu hava içinde Şükrü Saraçoğlu başkanlıktan çekildi. Bu hava içinde, dev adam Recep Peker, kuşa, kurda parçalattırıldı. Bu hava içinde Hasan Saka yıkıldı gitti. Bu hava içinde Günaltay hoca'nın bile Başbakan olduğunu gördük!

Demek, devrimler partisi C.H.P. yi, 1950 de oy kâğıtları ile kefenleyip gömmek için bu Sebil-ül-Reşat yazarı ve Kısa-sı enbiyâ hocasının başbakan olması gerekmiş!

Ondan sonrasını, bugünün o-

kur yazarları, gözlerini kapayıp korkulu bir macera filmi gibi seyredebilirler:

Memleketi, kısa bir zaman içinde, çağdaş milletler düzeyine çıkarma coşkunluğu içinde bir vur patlasın, çal oynasın devridir başladı.

O tutumlu Saraçoğlu'nun, düğüm düğüm üstüne vurarak, yarının plânını sanayiini kurmak rüyası içinde biriktirdiği altınlar, dövizler harmanı, görülmemiş kalkınma türkülerini çağırarak savruldu.

Ellerine geçen hazır parayı bir anda tüketen politika mirasçileri, şimdi bir yandan sağa sola borç ediyor, bir yandan banknot matbaasının makinelerini çalıştırıyorlardı.

İnönü, tek başına savaşa girmişti onlara karşı...

Bir yandan hesapsız harcamaların artan tehdidi, bir yandan vurgunların yaygın dedikodusu, bir yandan muhalefetin amansız hücumları, vatani üç ayda cennete çevireceğiz diyenlere cehennem azabı çektiyordu artık!

Vatan içinde vatan cepheleri o

günlerde kurulmuştu. İnönü'nün başına o günlerde taş atılmıştı. Topkapı saldırısı o günlerde düzenlenmişti. İç savaşın bütün hazırlıkları tamamı o günlerde...

27 Mayıs, sorgusuz bir demokrasinin sorgu günüdür.

Zindan dolusu bir Büyük Millet Meclisi topluluğu gördük. Hesabını darağacında veren devlet adamları gördük. Ancak Cumhurbaşkanının affı ile, dört yıllık çileden sonra, evlerine, hürriyetlerine kavuşan yüzlerce yaralı insan gördük.

Bunlar, o mutlu Atatürk yıllarından sonraki yirmi yıllık demokrasimizin getirdikleridir!

Şimdi bir Anayasamız var. Oylarımızla gelmiş bir Millet Meclisimiz var. Bir senatomuz var. Bir anayasa mahkememiz var... Ama... Ama huzurumuz yok!

Evde yok, pazarda yok, okulda yok, üniversitede yok!

Sağ, özlediği ortamı bulamamanın densizliği içinde. Sol, huy-suz ve atılğan...

Dış ticaret açığı, varlığını yutacak, özgürlüğümüzü yutacak bir dev ağız...

Yabancı sermaye, içtiğimiz gazoz şişesinden bile sınır dışına kâr payı göndermekte...

Köy okullarının yanında sıbyan okulları... Şapkanın yerinde bere ve yirmi yaşın genç yüzlerinde bile kara sakal...

Hatay'ı anavatanına kavuşturan Atatürk hariciyesi, bugün, Kıbrıs'tan bir sakı toprak kurtarmak çabasındadır...

Ve sayın İnönü, doğum yılının haklı yorgunluğu içinde: «Her şeyi benden beklemeyiniz» diyor!

Bunun nedeni gizli değildir... Bunun nedenini, hâlâ, hâlâ, hâlâ seçenle seçilende aranan özellikleri belirtecek bir seçim kanununun yürürlükte olmayışında arayınız.

Yoksa, politika, çenesine ve yumruğına güvenen partizanların zafer meydanı olmaktan kurtulamiyacak ve -beş on fedaiden başka - bütün şerefler bütün hayasetler, tiksinti ile bu çevreden uzağa kaçacaklardır.

İşte onbeş yıllık tek parti idaresi ile yirmi yıllık demokrasi idaresinin yarım sayfa içine sığdırılmış başarılar özeti!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni Türkiye Partisinden iki Milletvekili daha istifa etti. — Gazeteler —

Y.T.P. İdare Kurulu toplantıda!..

bir şaheser doğuyor !

AZİZ NESİN

1 - Gırtlak üstüne diyaloglar (Şairle karısı arasında bir konuşma)

— Sen kendini dâhi sanan bir budalası, anladın mı?
— Anladım şekerim. Ama bunu niçin yüzüme vuruyorsun? Kendi mi dâhi sanıp biraz avunmak da hakkın değil mi?

— Artık dayanamayacağım...
— Ama ağlama şekerim, beni perişan ediyorsun... Doğru, ben dâhi olduğuma inanıyorum ama bunu kimseye ilân da etmedim.

— Yok bir de gazetelere «Ben dâhiyim» diye ilân mı verecektin? Hem ilân etmen gerekmez ki, bunu her davranışından açıkça belli ediyorsun. Sigaranın dumanını savurduğundan bile belli... Herkesi kendinden küçük görüyorsun, herkese tepeden bakıyorsun. Yürümen, öksürmen, hapsirman bile dâhiçe...

— Benim bir dâhi olmamın kime ne zararı var?

— Bana. Evimize. Çocuklarımızı. Devlet kendisini her dâhi sanana aylık bağlamıyor. Bir dâhinin karısı olduğumu söyleyince bakkal parasız yiyecek vermiyor. Kış geldi, hâlâ odun, kömür alamadık... İskar-pinlerim de su alıyor.

— N'olursun ağlama şekerim... Ben de boş durmuyorum ki, durmadan çalışıyorum. Bugüne kadar dört şiir kitabım çıktı...

— Hıh... Kırkdört kitabın çıkısa neye yarar!...

— Ben bunun acısını çekmiyorum muym sanki... Ben istemez miyim şaheserimi yazayım da büyük üne kavuşayım, kitaplarım onbinlerce satılsın, her dile çevrilsin, zengin olayım... Şöhret ve servet!.. O gün de gelecek elbet... Yalnız dâhi olmak yetmez; büyük eserleri büyük olaylar yaratır. Büyük olaylar olmayınca dâhi ne yapısın? Beni etkileyecek, bana esinler verecek, ruhumu alakbullak edip şaheserimi yazmam için beni zorlayacak olan o büyük olay bekliyorum. Bana büyük olaylar gerekli... Sen bana, bulaşık taşı içindeki suda yüz, diyorsun... Ben akvaryumda kulaç atamam, bana açılacağım okyanuslar olmalı... O büyük olayı bekliyorum... Ama, n'olursun ağlama artık şekerim... Yalvarırım ağlama. Biraz daha sık dişini, biraz daha sabret... Ruhumda fırtınalar yaratacak o büyük olayı bekliyorum, biraz daha sabret şekerim...

(Cellâtlar karısı arasında bir konuşma)

— Artık canımdan bezdim. Alıp başımı gideceğim... Bu kadarına dayanmam ben...

— Ama şekerim... Son günlerde işler kötü gidiyorsa kabahat benim mi? Ben ne yapayım? Zorla tutup da adam asamam ya... Yargıçlar iyice cimrileşti yani... Ama umu-

yorum ki, bugünlerde yine bana iş düşecek. Bir gün ağır işler...

— O günün geldiğini hiç görmiycek miyim? Geçen yıl bu kadar değildi. Hiç olmazsa çocukların karnı doyuyordu. Ama geçen yılın hatıralarıyla çocukların karnı doymuyor.

— Ağlama n'olursun şekerim, benim de yüreğimi parçalıyorsun... Elimde olsa gece gündüz adam asarım. Yeter ki iş olsun, geceleri bile uyumam. Ben tenbel insan mıyım?

— Bir şeyler yap, çalış!

— İstemez miyim çalışmayı şekerim? Ama mahkemeler idam kararları vermezlerse kimseyi asamam ki... Sonra ben parça başına para alıyorum; aylıklı değilim ki, kimseyi ipe çekmediğim zaman da bana para versinler...

— Sanki bu koca memlekette asılacak adamın köktüne kıran mı girdi?

— Haklısın, ama bunu gel de polislerle yargıçlara anlat... Ah elimde olsa... Yoldan adam çevirip asamam ya, sonra beni de sallandırarak için, işime son verip yerime başka birini alırlar. Anlatamıyorum ki... Benim görevimi yapabilmem için, nasıl olsa günün birinde kendiliğinden ölecek olan birini, zamanından önce öldürmek için yargıcin acele etmesi gerekli.

— Ağlama n'olursun şekerim... Ben isten mi kaçıyorum sanki... İstemez miyim her gün adam sallandırayım da çocuğumu çocuğumu rahatça geçindireyim. Sabret biraz daha... Sık dişini... Elbet bugünlerde kısmetimiz açılır şekerim...

(Mezarıcı ile karısı arasında bir konuşma)

— Çocuklarımı da alıp, gidiyorum evden, duydu mu?

— Niçin böyle yapıyorsun şekerim... Bugünlerde insanlar ölmüyorlarsa, benim elimden ne gelir? Ben zavallı bir mezarcıyım... Sanki herkes sapır sapır ölüyor da, sanki yollar ölümlerden geçilmiyor da, ben de ölüleri gömmek için nazlanıyorum... İnsanları yakalayıp, canlı canlı mezara gömmem ya...

— Evde bir lokma ekmek yok...

— Ağlama şekerim, şimdi beni de ağlatacağın... Zaten ben gözüyaşının biriyim... İnsanlara ne oldu, hiç anlamıyorum ki, bugünlerde hiçbiri ölmüyor. Öbür dünyada boş yer mi kalmadı nedir...

— Ağlama şekerim, n'olur... Biliyorsun, ben kelle başına para alıyorum, götürü iş görmüyorum ki aylığım olsun... Bana boyuna çalış diyorsun. Durup dururken, ortada müşteri yokken, boyuna mezar çukurları açamam ya... Ben amatör bir mezarıcı değilim ki... Açtığım mezar bir işe yaramalı ki bana para versinler. Biraz daha sabret... Elbet bir gün kısmetimiz açılacak... Umut kesilmez şekerim... Sık dişini azıcık.

(Gazeteci ile karısı arasında bir konuşma)

— Bütün genç kızlık hayallerim yıkıldı. Ne umutlarla evlenmişim seninle...

— Ama şekerim, ağlama da konuşalım...

— Artık konuşacak neyimiz kaldı ki...

— Peki, peki... Sen haklısın... Ama ağlama... Ben senin mutluluğun için çalışıyorum.

— Çalışıyorsun da ne yapıyorsun sanki... Üstte yok, başta yok...

— Benim mesleğimden başarı kazanıp ilerlemem, şu sekreterlikten kurtulup yazı işleri müdürü olmam, gazetenin başına geçmem için, bir takım olağanüstü olaylar gerekli ki, ben de kendimi göstereyim... Üstte başka gazeteleri atlatmalıyım, dikkati çekmeliyim... Ne bileyim ben, meselâ büyük bir uçak kazası, müthiş bir deprem, bir büyük yangın, esrarengiz cinayetler filân olmalı... Bak, o zaman gör beni... Bütün öbür gazeteleri atlatmazsam, haberi hepsinden daha iyi vermezsem, bana da adam demesinler...

— Kimse benim gibi sayfa düzenliye-mez, heyecanlı başlık çıkaramaz... Ah, ne yapayım ki elimde fırsat geçmiyor yoksa... Olaylar çok durgun... Ben de sansasyonel haberler bulacağım diye, gidip adam öldüremem ya... Ama fırsat kolluyorum, nasıl olsa bir gün o fırsat çıkacak... Yoksa ben istemez miyim, mesleğimden kendimi gösterip yükselme, yarışmada yılın gazetecisi seçilmek, daha çok para kazanıp evimi daha iyi geçindirmek... Belki de bugünlerde faili meçhul bir cinayet çıkar ortaya, bak ne başlıklar çekerim; okuyanın yüreği ağzına gelir...

— Ağlama, n'olursun şekerim, yüreğim parça parça oluyor... Dua et de sen, kocanın başarısı için bir fırsat çıksın, bir gemi batsın meselâ, bir su baskını olsun... Ağlama, dayanamam şekerim; bak işte benim de gözlerim yaşardı...

(Polisle karısı arasında bir konuşma)

— Nedir benim çektiğim Allahım!.. Ben böyle sürünecek kadın mıyım...

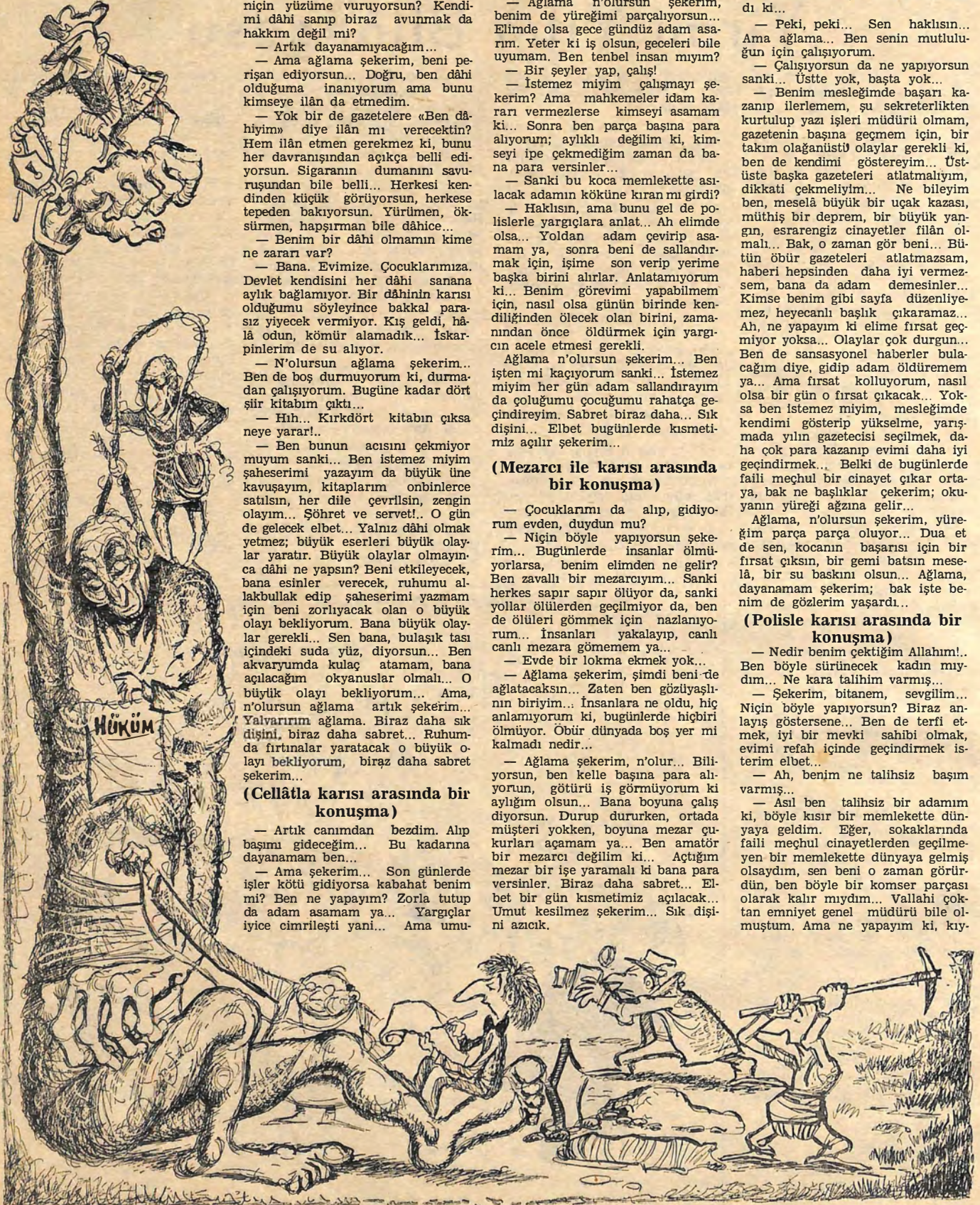
— Ne kara talihim varmış...

— Şekerim, bitanem, sevgilim...

— Niçin böyle yapıyorsun? Biraz anlayış göstere-sene... Ben de terfi etmek, iyi bir mevki sahibi olmak, evimi refah içinde geçindirmek isterim elbet...

— Ah, benim ne talihsiz başım varmış...

— Asıl ben talihsiz bir adamım ki, böyle kısır bir memlekette dünyaya geldim. Eğer, sokaklarında faili meçhul cinayetlerden geçilmiyen bir memlekette dünyaya gelmiş olsaydım, sen beni o zaman götürdüün, ben böyle bir komser parçası olarak kalır mıydım... Vallahi çoktan emniyet genel müdürü bile olmuşum. Ama ne yapayım ki, kıy-

met bilinmeyen bir memlekette dünyaya gelmişim. Ufak tefek polis vakalarıyla insan terfi edemez, kendini gösteremez ki... Bana, benim çapıma göre, büyük, esrarengiz hırsızlıklar, cinayetler filân olmalı da, hiç kimsenin çözemediği esrarı ben ortaya koymalıyım ki, takdimneler alayım, mükâfatlar alayım, terfi edeyim... Ağlama şekerim, n'olursun... Bilirsin ben gözyaşına hiç dayanmam, beni de ağlatacaksın... Biraz daha sabret şekerim... Ben elime düşecek o büyük cinayetleri filân bekliyorum...

(Eczacı ile karısı arasında bir konuşma)

— Sırtımda mantom kalmadı... Kimsenin yanına çıkacak halim yok, giyecek hiç bişeyim kalmadı... Daha ne kadar zaman buna katlanacağım?

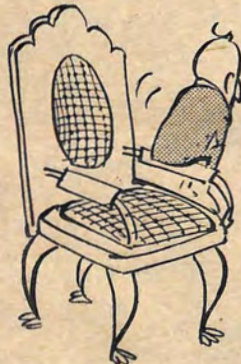
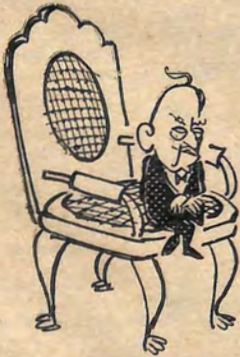
— Şekerim, ağlama hayatım... Bak dinle... Eczanede aspirin, kının satmakla para kazanılmaz... İthal malı, pahalı ilaçlar satmalıyız ki, hele kolay bulunmayan ilaçlar olursa, bak gör o zaman, nasıl para kazanacağım... Aslında her insan hastadır. Ama onlara, hasta olduklarını anlatacak iyi bir doktor çıkip da, ellerine reçete verip bize göndermiyor ki... Millet hastalanmazsa, hastalar doktora gitmezse, doktorlar bana göndermezse, bunun sonu neye varır şekerim... Memleket felâkete gidiyor, felâkete... Ağlama şekerim... Benim yüreğim yufadır... İçime dokunuyor sen öyle ağladıkça... Elbet bir gün bizim de işlerimiz açılacak... Bir gün nasıl olsa, ellerinde reçetelerle hastalar, nah böyle kum gibi eczanenin önünde kuyruğa girecekler... Biraz daha sabret şekerim... Bir gün kısmetimiz açılacak canım...

(Doktorla karısı arasında bir konuşma)

— Sözümona doktor karısıyım... Doktor karısı oldum da, bugüne kadar ne gördüm sanki... Gençliğime, güzelliğime yazık oldu...

— Ama şekerim... — Bıktım artık... — Ağlama n'olursun... Beni de üzütürsün... İnan, onbeş gündür muayenehaneye tek müşteri, pardon, yani tek hasta gelmedi... Düşün rica ederim... Parasız, yardıma muhtaç adamlar geliyor boyuna... Sonra bir de hayır kurumlarından eli makbuzlu adamlar... Anlamıyorum ki ne oldu bu insanlara? Aşlında hepsi hasta... Ama bilmiyorlar hasta olduklarını... Ben ne yapabilirim şekerim... Ben tenbel bir adam değilim... Hasta gelse, günde yüz hasta bile muayene edebilirim... Ama gelmiyor alçaklar... Savcı değilim ki, polisle adam getirteyim... — İçim götürmüyor gözyaşı dökmeni sevgilim. Ağlama n'olur... Muayenehaneye kimse gelmiyor.

SAFER ZORLU

Kabine değişikliği!

— Çorbaya buyurun!..

Ben de girip çıkmasam, kapının rezeleri paslanacak nerdeyse...

— Ah bir zengin hasta düşse elim... Hastanın iyisi, ne iyi olan, ne de ölümdür. Hasta dediğin, ne iyi olacak, ne de ölecek... İyi olursa, gazete de adıma teşekkür ilânları yayınlar, reklâmım olur. Düşünüyorum, uydurma bir hasta adıyla kendime teşekkür ilânları vermeyi gazetelere... Tek hasta bile günlerdir yanılıp da, muayenehanenin kapısını çalmıyor...

— Ama sabırlı ol, biraz daha sık dişini... Sabrın sonu kurtuluş... Nasıl olsa bir gün, o büyük kısmet kapımızdan içeri girecek... Ben öyle ucuz hasta istemiyorum, bir tane olsun ama tam olsun...

(Avukatla karısı arasında bir konuşma)

— Ben babamın evine gidiyorum, işte o kadar...

— Dur canım, sinirlenme şekerim...

— Çektiğim sıkıntı yetmez mi...

Bana koca olarak bugüne kadar ne yaptın?... Söзде avukat olacaksın... Yazık değil mi bana? Benim neyim eksik başkalarından?

— Şekerim, ağlama... Büyük aşkıma çabucak unutuyorsun...

— Kurukuruya aşk karın doyurmuyor...

— Bir dakika şekerim, rica ederim... Günlerdir yazıhaneye hiçbir müşteri, pardon, yani ne davalı ne dâvacı geliyor... İşler çok kötü... Ne oldu bu insanlara, hiç anlamıyorum... Bunlar birbirlerini hiç kazıklayıyorlar mı, vurup öldürüyorlar mı, nedir... Ben büyük davalara avukatıyım... Bin tane boşanma davası olacağına, bir tane arazi davası olsun elde yeter... Milyonluk davalar almahıyım ki üstüne, bana da bişeyler düşün, gazeteler benden yazsın, ünüm artsın... Bak, o zaman gör, seni nasıl yaşatacağım, prensesler gibi, kraliçeler gibi...

— Kraliçelerin benden ne fazlalığı var yani, onların alnı gümüşlü mü?

— Ben öyle bişey söylemedim şekerim... Sana layık olduğun hayatı yaşatacağım... Ama böyle bir müşteriyi elime geçiremiyorum ki... Milyonlar kazanan avukatların peki benden fazla neleri var, benden fazla boynuzu kulağı yok ya onların da... Ağımı kurmuş bekliyorum, nasıl olsa bir gün av düşecek... Azıcık daha sabret şekerim... Ağlama, n'olursun... Yüreğime dokunuyor... İnci gibi gözyaşlarını ziyan etme şekerim...

II - Aile yuvasının mutlu luğu üstüne gözlemler

Büyük bir toprak ağası ile, bir köy halkı arasındaki anlaşmazlık, sonunda mahkemeye düşmüştü. Toprak ağası, elindeki babasından kalma tapuya göre, köy topraklarının kendi malı olduğunu iddia ediyor, bunca yıldır hiç kira ve para vermeden topraklarını kullanan

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

- Prensiplerde anlaşılmadığımız için çekildim..
- Kiminle?
- Başbakanla... İkide birde istifa etmemi söylüyordu!..

köylülerin, kendi malı olan köyü boşaltıp burdan gitmelerini istiyordu. Aslında büyük ithalatçı tüccar ve dokuma sahibi olan toprak ağası, köylüleri sürüp çıkardıktan sonra boşalan köyün verimli ve sulak topraklarında modern tarım yapacak, bol ürün elde edecek, memleketi büyük yararı olacaktı.

Kalın kafalı köylüler, taa atalarından beri sürüp ettikleri, ekip biçtikleri bu tarlaların, elinde bir kâğıtla birden karşılarna çıkan bu adamın nasıl malı olabileceğini bitürlü anlıyamıyorlardı.

Toprak ağası, bir tanıdığı aracılığıyla, yazıhanesinde günlerdir iş bekleyen avukatı bulmuş, davasını ona vermişti. Genç avukat büyük bir tutkuyla işe sarıldı. Zaten elde tapu olduğuna göre, bütün köy onlandı.

Ama tapu gerçeğinin ne olduğunu anlamayan köylüler de kendilerini haklıyız sanarak direniyorlardı. Dava uzadıkça uzuyordu.

Memlekette işlerin süratle yürümediğini, bunun için de memleketin geri kaldığını söyleyen toprak ağasının, dava uzadıkça sınırları bozulmuş, sınırları bozulunca ülseri azmış, ülseri azınca şekeri yükselmiş, şekeri yükselip tansiyonu da çıkınca, günlerdir muayenehanesinde hasta bekleyen doktorun eline düşmüştü. Hastasını öldürmemeye olduğu kadar iyi etmemeye de büyük bir çabayla çalışan doktor reçetelerine pahalı ithal malı ilaçlar yazıyordu. Diş fırçası, diş macunu, aspirin ve kinin satmaktan bıkmış olan eczacı, reçetelerde yazılı bu pahalı ithal malı ilaçları satarak, aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Memleketin tanınmış ve hayır sahibi bir simasını tedavi eden doktorun da hastaları artmış, o da ünlü bir doktor olmuştu.

Mahkeme uzun sürmüştü ama, sonunda genç avukat davayı da, bu davanın yüzde iki olan avukatlık ücretini de kazanmış, ünlü, zengin bir kimse olarak, aile yuvasının mutluluğunu kurmuştu.

Bu arada, davayı kaybeden ve doğup büyüdüğü köylerinden sürülen köylülerden biri, kafasıyla ve cahilliği yüzünden haksızlığa uğradığını sanarak, elinden toprağını alan zengin adamı, sırtına dört bıçak saplayarak öldürmüştü.

Ancak köylü bu cinayeti, kalınka-fallığından hiç de umulmayan bir gizlilikle işlediği için, cinayetin faili meçhul kalmıştı. Yıllardır komserlikte pinekleyip bitürlü terfi edemeyen adam, bu cinayetin kovuşturmasını üstüne almış ve gece gündüz, korkunç bir tutkuyla çalışarak kâtil olan köylüyü yakalamış, bu başarısından sonra da takdime ve mükâfat alıp, terfi yolu açılmış, bö-

lece aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Esrarengiz cinayetin kaatiline bulunduğunu ilk haber veren gazetenin sekreteri, bütün öbür gazeteleri atlattıktan başka, kaatille de çok ilginç bir röportaj yapmış ve bu röportajıyla da, yılın gazetecilik yarışmasında birinci seçilmiş, bu başarısıyla yazı işleri müdürlüğüne yükselmiş, bütün bunların sonunda da aile yuvasının mutluluğunu sağlamış ve sağlamlaştırmıştı.

Günlerdenberi iş bekleyen cellât, sonunda eline bir iş geçirmenin sevinci içinde, idama mahkûm edilen kaatilin boynuna ipin yağlı ilmiğini geçirmiş, emeğinin hakkını da alarak aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Mezarıcı da sevinçliydi. Kısa zamanda iki mezar kazmıştı. Demek artık işleri düzeliyordu, uğursuzluk kalkmıştı. O da aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

Köylülerle toprak ağasının arasın-

daki mücadele sonunda bir köylünün elini kana bulaması, günlerce gazetelerde, dergilerde yazı, resim, karikatür, tartışma konusu olmuştu. Şaheserini vermek için ruhunu allak-bullak edecek bir büyük olay bekleyen şair de ister istemez bu dramın etkisinde kalmış, bu dramdan esinlenerek insanların toprak savası üstüne büyük bir destan yazmıştı. Bu destan, şairi ölümsüzleştiren gerçek bir şaheserdi. Basılan destan, onbinlerce satıldı, birçok dillere çevrildi. Üne ve zenginliğe kavuşan şair de, aile yuvasının mutluluğunu sağlamıştı.

III - «Happy End» üstüne sukoyverme

Toprak kavgası üstüne yazılmış olan başarılı destan, yılın en büyük edebiyat armağanını kazanmıştı. Birçok dillere de çevrilmiş olan destanın şairinin bu başarısı şerefine bir tören düzenlenmişti. Bu törene, memleketin bütün ünlü ve tanınmış kişileri çağrılı olarak gelmişlerdi. Bu ünlüler arasında sözü geçen doktor, eczacı, avukat, gazeteci, komser (ki artık emniyet müdür muavinliğine vekâlet eden bir başkomserdi), hepsi gelmişlerdi. Gözlerinde mutluluk parlayan eşleri de, kocalarının varlığıyla kıvanç duyuyorlardı. Hele destan şairinin eşi, bir elinde viski bardağı, kocasının kulağına:

— Sen bir dâhisin şekerim... diye fısıldadıkça, şair de ona:

— Beni şımartıyorsun şekerim... diyordu.

Bu büyük başarının şerefine, şaire yöneltilecek kadehler kalkıyor ve ordakiler şairi kutuyorlardı. Alkışlar arasında şair, destanından bir parça okurken, hem kendi gözleri, hem de dinliyenlerin gözleri yaşarmıştı.

Ey bir karış toprak için
savaşanlar...
İstemezsiniz ne madalyalar, ne
nişanlar,
Çünü sizindir bütün şerefler
şanlar...
Kalbim sizler için sızlıyor...
Ah zavalı perişanlar,
perperişanlar...
Bi gün gelecek ki, inanıyorum,
Kardeş olacak tazılarla
tavşanlar...

Destanın etkisinde kalıp en çok ağlayanlar arasında, avukat, doktor, eczacı, gazeteci ve başkomser de vardı.

Yaşlı gözlerle kadehleri şerefe kaldırdılar, bu destanla memleket gerçeğini dile getiren şairi candan kutladılar.

Aziz NESİN

Hayal ve hakikat!

NİHAyet işte yine işsiz kaldım. Bazen beceriksizliğim, bazen sebatsızlığım, bazen de, bu vak'a'da olduğu gibi, ukalâlığım yüzünden netice hiç değişmiyor.

Son işim, tercümanlıktı. Ama size pek şaşacağınız bir itirafı bulunayım: Ben yabancı dil bilmem. Şu halde nasıl tercümanlık ettim, değil mi? Anlatayım:

Babam, zamanının meşhur devlet adamı, Evkaf Nazırlarından Himmet Molla'ya vekil-harçlık etmişti. Bu Himmet Molla hâlâ sağdır, hem de aklı, muhakemesi, hafızası tamamen yerindedir. Babam ise çoktan öldü. Fakat ben O'nun ölümünden sonra da Mollazadeler Ailesi ile, daha doğrusu Molla Bey ile münasebetimi kesmedim. Çünkü kendisini, aramızda olup bitenlere rağmen, bugün bile çok severim. Bu ay başına kadar arada sırada Boğaziçi'ndeki yalıya gider, yemeğe kalır, Molla Bey ile eski edebiyata ve şairlere dair uzun sohbetlere dalmaktan hoşlanırdım. Ben lisede iken edebiyat meraklısı idim, Molla Bey de devlet hizmetinden ayrıldığı gündemberi kendini tarihe ve edebiyata vermişti. Yani demek istediğim ikimiz de aynı konudan fazlasıyla hazzederdik.

Unutmadan Mollazadeler ailesine dair biraz malûmat vereyim: Ailenin dillere destan olan zenginliğinin temeli gerçi Molla Beyin serveti olmuştur ama oğlu demir tüccarı Baki Beyin, bu serveti birkaç misli artırdığı da şüphe götürmez. Buna rağmen Molla Bey bütün servetin yegâne sahibi olarak kendisini tanıtmakta devam etmiş, aile üstündeki otoritesinden en ufak fedakârlığa razı olmamıştır. Baki bey de buna seve seve katlanmıştır. Çünkü babasına âdeta tapar. Küçük mahdum beye, yani Baki Beyin oğluna gelince babası bu durumda bulunduğuna göre tabii onun irapta mahalli yoktur ama doğrusu ukalâlık-ta da üstüne yoktur.

Sözü uzatmayalım. Anlatmak istediğim hâdisiye, yahiya yaptığım mütad ziyaretlerden birinde bir pazar akşamı başladı. Molla Bey, Küçük Mahdum Bey, Hanımefendiler, hep beraber sofrada idik. Molla Beyin her akşam içtiği bir kadeh çok sulu rakı yine önünde duruyordu. Baki Bey ile ben de yavaş yavaş demleniyorduk. Molla Beyin keyfi yerinde idi. Bu neşe içinde pek sevdiği Cenap'tan bir beyit okudu:

**Ey zemzeme-ferma-yi ser-aheng-i sahâri
Her sûdan edersin dil-ü cânâ
İsal-i terane!**

Baki Beye baktım. Hiçbir şey anlamamıştı. — Doğrusu kavrayamadım Baba, dedi. Molla Bey birden kızdı:

— Nasıl anlamazsın efendi? Mektep, medrese gördün, arabî, farisî okudun sen.

Fuzulî'den, Nefî'den, Nedim'den, adaşın olan Baki'den, okumuyorum, daha dün denecek bir tarihte ölen Cenap'tan okuyorum sana... Bu mısralar, edebiyatı cedide'nin, yani, aşağı yukarı senin zamanındaki bir mekteb-i edebinin malı...

— Ne yapayım, anlamadım, baba... meselâ

• Cevat Fehmi Başkut

IBRET AYNASI

Dil bilmiyen tercüman

zemzeme ne demek?

— Elinin körü demek... Zemzeme yani taganni...

Baki bey, artık anlamıştı ama bu sefer Küçük Mahdum Bey suali yapıştırdı:

— Ya taganni ne demek?

Buyurun cenaze namazına... Molla Bey yüzünü buruşturdu, suali duymamış gibi davrandı, oğluna hitapta devam etti:

— İşte sana Fikret'ten bir mısra:

Sûbesu berk-i çekâçak-i şerernâk-i süyû!

Yahut bir diğeri:

Önüme bir gece, bir gavv-i lâciverd-i zalâm!

Haydi bakalım, bunları da anlamadım de...

— İkincisinin yarısını anladım, yarısını anlamadım, Baba. Zalâm ne demek?

— Biraz kafanı işlet, oğlum, Zalâm, yani zulmet...

Baki Bey, «ya, öyle mi?» dedi, demedi, Küçük Mahdum Beyin sesi salonu çınlattı:

— Ya zulmet ne demek?

Baki Bey, demin babasından işittiği azarı şimdi oğluna karşı tekrarlamak fırsatı eline geçince tabii bunu kaçırmadı:

— Size mektepte ne okutuyorlar, doğrusu anlamıyorum. Nerede eski mektepler!.. Fikret'i tanımayan musun oğlum, sen?

— Tanıyorum Baba...

— O halde zulmet kelimesini bilmen icap eder.

— Fikret büyük bir ozandır baba... En belirgin niteliği çok yönlü olmasıdır. Toplum sorunları ile yakından ilgilenir. Ama sapına kadar bireyseldir.

Baki Bey açık bir şaşkınlık içinde bana döndü, sanki Mahdum Beyin söylediklerini ben süfle etmişim gibi sordu:

— Ne diyor Allahınızı severseniz?

Molla Beyin reaksiyonu daha da şiddetli oldu:

— Allah, Lillâh aşkına söyleyin, ne demek istiyor bu veled? Söyleyin, yoksa şimdi düşüp bayılacağım. Türkçe mi bu konuştuğunuz?

— Sizin demin konuştuğunuz Türkçe mi idi Büyük Baba?

Küçük Bey'in bu cür'eti Molla Beye fena dokundu. Yüzü mosmor oldu. Bir yerine ineceğinden korkarak müdahale ettim. Münasip, yatıştırıcı bir başlangıçtan sonra gerek Molla Beyin, gerekse torununun söylediklerini anlaşılabilir Türkçeye çevirdim.

Baki Bey hazin hazin gülümsedi:

— Edebiyatı cedide meydana çıkalı 70 yıl kadar oldu sanırım, dedi. Bu 70 yıl içinde ar-

ka arkaya gelen üç nesil, işte siz de görüyorsunuz ki birbirlerinin yalnız davranışlarını değil, yalnız düşüncelerini değil, söylediklerini de anlamıyorlar. Fakat bunların içinde en bedbaht olan muhakkak ki bizim neslimiz... Ortada kalan nesil... Çünkü bizler yukarımızdakileri de anlamıyoruz, aşağımızdakileri de... Halbuki Babamın anlamadığı yukarısı yok, oğlumun da anlamadığı aşağısı bulunmadığı gibi...

Biraz düşündü, sonra ilâve etti:

— Size bir teklifim var. Ben yalıdaki bu lisan - edebiyat münakaşalarından bıktım, u-sandım. Sonra doğrusu endişe de duyuyorum. Sizin hem babamın, hem de oğlumun dilini bildiğiniz anlaşılıyor. Madem ki işsizsiniz de, gelin, bize tercüman olun. Bir araya geldiğimiz zamanlarda aramızda bulunun. Sayenizde hem hepimiz birbirimizin dillerine dair bir şeyler öğrenebiliriz, hem de aile geleceklerimize yakışmayan bu tatsız münakaşaların öntü alınsın.

Tektir Molla Beyin de hoşuna gitti. İşte bu şekilde aileye tercüman olarak kapıldım. Durumdan hepsi memnun görünüyorlardı. Eğer rahat dursaydım yalıda belki yıllarca kalacaktım.

Geçen ayın son gecesi yine sofrada idik. Küçük Mahdum yapılan konuşmalara katılarak en duyulmamış öztürkçe kelimeleri sıralamaya başladı. Nesnel dedi, rubbilimisel dedi, yansıtma dedi, tutku, anıtsal, olanak, eylem ve davranış dedi, Molla Bey de nihayet patladı:

— Yeteeeeer... Bana bak, Deden ve Baban ile eğlenmekten utanmıyor musun? Böyle Türkçe olamaz. Sen bunları kendin uyduruyorsun ahlâksız...

Öylesine bağırıyor ve ağıza alınmayacak şeyler söylüyordu ki oğlan ile beraber doğrusu ben de fena oldum. Bir taraftan da rahat mı batmaya başlamıştı nedir, O'nun yerine mukabeleye kalkıştım:

— Müsaade buyrulur mu efendim? Evet Molla Beyefendi, hiç şüphesiz bu kelimeleri onlar uyduruyorlar, ama tıpkı vaktile sizlerin uydurduğunuz gibi... Meselâ tebabet, felâket, meselâ, teessüs, tesri, imha, mütehasis, meselâ ibzal, doldurmak mukabili imlâ, ceriha kelimeleri ve bunlar gibi diğerleri arapça sandığı halde değıllerdir. Tamamen sizin nesliniz ve sizden evvelkiler tarafından arapça kaidelerine aykırı olarak imal, hattâ icad edilmişlerdir. Eyyy, durum böyle iken şimdi torunuza çıkışmaya ne hakkınız var?

Bu sözlerim tabii Mahdum Beyin, hattâ babası Baki Beyin pek hoşlarına gitti ama ertesi sabah vekilharç tarafından elime bir zarf tutuşturularak aile namına hizmetlerime teşekkür edilince Molla Beyin aynı düşünce-de olmadığımı öğrendim.

İşte böylece yine işsiz kaldım. Şimdi bir lisan idarehanesi açmak istiyorum. «Evlere tercüman gönderilir» diye ilân edeceğim. Mollazadeler tipi aile sevgili Türkiye'mizde yitir-lerce, binlerce bulunmak gerek... Muvaffak olur muyum dersiniz?

Cevat Fehmi BAŞKUT

Vâd-i vekâletle izâle-i fikir!

7 gün

PAZARTESİ :

Allah kazadan belâdan korusun... derler. Vaktiyle hepimize dilenci duası gibi görünen bu söz, artık hepimizin dilinde. Adım atarken için için:

— Allah kazadan belâdan korusun... diyoruz.

Çünkü nereden çıkavereceği belli olmayan bir otomobil, hangi yönden geleceğini kestiremediğimiz bir kamyon, ne yamandan yıkılacağını bilemediğimiz bir duvar, birkaç saniyede kaderimizi değiştirebilir. Salkım saçak vapurlarımız, tepe tepe yüklü kamyonlarımız, tıklım tıklım cöbüslerimiz, ve nizama düzene kulak asmayan insanlarımızla bedavadan yaşar gibiyiz.

Eskiden bu kadar kaza olmazdı. Ama eskilerin marifetinden değildi bu... Makine ile münasebetimiz — ya da münasebetsizliğimiz — böylesine sıkı-fıkı değildi o zaman... Vakta ki motorlu vasıtalar çoğaldı, alaturkalıkla Azrail aleyhisselâm elele verdiler, sokaklarımızda kol geziyorlar. Teknik ihmali affeder mi hiç! Tedbirsizliği affeder mi!

Dünyanın trafik kazalarında birinci gelen ülkelerinden biri de Türkiye. Frenlerin bir sözü vardır:

— Tedbirsiz ve dikkatsiz bir kocanın karısı dul sayılır... derler.

Hepimiz yaşarken kendi istegimizle kazaya belâyâ adaylığımızı koymuş gibiyiz.

SALI :

Sami Küçük ibadetin Türkçe olmasını istemiş. Kabul edilmesini sanmıyorum. Ama hiç olmazsa ibadet edenlerin ibadet ederken söyledikleri sözlerin anlamını kavramalarını sağlamalıyız. Öyle körükörüne ibadet olmaz.

Bu konuda hoş bir hikâye anlatıldılar. Zaman zaman cehalet yüzünden ne hallere düştüğümüzün gerçek hikâyesidir. Olay İstanbul'da geçmiştir.

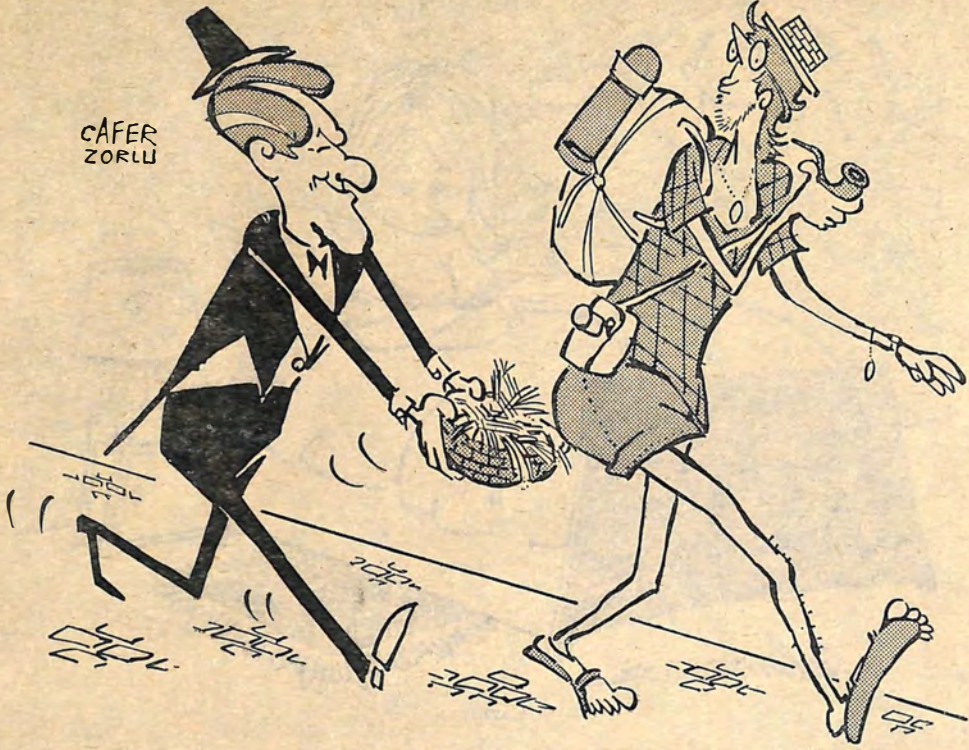
İki Arap İstanbul'u gezmek için geldiklerinde güzelim camileri de ziyaret etmek istemişler. Ancak bu camilerden birinde başlarına gelmedik kalmamış.

Çünkü camide Kur'an okunurken cemaat içinde çok kişilerin ağlayıp sızladıklarını ve Allah diye haykırarak kendilerinden geçtiklerini gören başlanışlar araplar. Cemaat sinirlenmiş. Misafirleri yaka-paça dışarı çıkarmışlar, sille tokat derken iş karakolda sonuçlanmış. Araplar dayağı yerken:

— Ey Ümmeti Muhammet, biz de müslümanız yahu!.. diye bağırmışlar ama, dinletememişler.

Ancak mesele anlaşılmalı ki: Bizim cemaat okunan metinleri anlamadıkları için en olmadık yerlerde «Allah» diye heyecanlanıp ağlamaya başlamışlar. Oysa Araplar söylenen sözlerin mânasını bildikleri için meselâ temizliğe ya da ticarete dair bir parça okunurken bizimkilerin coşmasına şaşar dururlarmış; tuhaflarına gitmiş bizimkilerin hali fellâhların... Kur'anda şiirli parçalar elbet.

CAFER ZORLU

Kemal Satır: «Turizm, altın yumurtlayan tavuğa benzer» dedi... — Gazeteler —

te var, ama mânasını anıyamazsa insan, o şiirin farkına nasıl varacak? İşte böyle olmadık yerde coşup, coşulacak yerde durur, ağlanacak yerde sevinip, sevinecek yerde ağlar.

İbadetin bile cehalete haram olduğunu anladığımız gün kurtulduk demektir.

ÇARŞAMBA :

Köy İşleri Bakanı:

— Yirmi beş bin köyde çamur içiliyor... demiş.

Gerçekten de otuz beş bin köyümüzün yirmi beş bininde içme suyu olmadığından su yerine âdeta çamur içilmekteymiş. Şimdi sizler gelip de «Su küçüğün, söz büyüğün» lafına inanın... Bizim ülkemizde söz de büyüğün, su da... Sayın politikacılarımız işi böylece idare etmenin yolunu nasıl da bulmuşlar?

Bulmuşlar, bulmuşlar ama, yirmi beş bin köyünde çamur içilen ülkemizde demokrasimizin neden çamurlaştığını sormaya ne lüzum kalmıyor artık.

PERŞEMBE :

Bir profesörümüz konferans vermiş, ve bankalarımıza dair ilgi çekici rakamlar sıralamış. Söylediklerine göre Türkiye'de dört bin kişiye bir banka düşüyormuş. Oysa adam başına milli geliri bizden on dört misli fazla olan Amerika'nın banka bakımından en zengin eyaleti Arizonada sekiz bin kişiye bir banka düşüyormuş.

Demek ki bankalarımızın çokluğu zenginlikten değil...

Peki neden acaba? Ah sevgili okuyucular, bu sözün cevabı o kadar basit, o kadar basittir ki...

Çünkü Amerikan bankaları bizimkiler gibi piyango tertipliye mezler.

Bizimkine bankacılık mı diyeceğiz, yoksa bul karayı al parayı mı diyeceğiz?

Ne dersek diyelim. İşin gerçeği o ki, paradan yana fakir, ama bankadan yana zengin milletiz. Aman nazar değmesin...

CUMA :

Bir Fransız dergisinden bir hoş fıkra:

Evin genç hanımı bir gün genç hizmetçinin odasına kapıyı vurmada girdi. Ve tuhaf ama hoş bir manzarayla karşılaştı. Genç kız çırılçıplaktı; göğsünde ve kalçasında dövme iki çiçek vardı.

Hanım, bunu kocasına anlattı. Bey meraklanmıştı:

— Şunu bir de ben görsem... Olur şey değil...

Sonunda kararlaştırdılar. Ertesi gün belirli bir saatte koca teras saklanacaktı. Hanım o belirli saatte hizmetçiyi teras bakan odaya çağırdı. Ve dövmelerini tekrar görmek istediğini söyledi. Ama kız utanıyordu. Hanım cesaret vermek için:

— Bunda kötü bir şey yok ki kızım, istersen ben de seninle beraber soyunayım... diye üstelendi.

İkisi de çırılçıplak soyundular. Hanım genç kızın dövmelerini inceledi. Gerçekten pek ustaca yapılmış şeylerdi bunlar...

Bir çeyrek sonra salonda kocasını buldu hanım... Erkeğin yüzü asıktı.

— Memnun olmadın mı ayol, istediğin oldu işte bu ne surat! Adam homurdanarak cevap verdi:

— Memnun oldum, oldum... Seyretmeleri için daireden iki arkadaşımı da getirmiştim. Onlar daha da memnun oldular.

CUMARTESİ :

Paristen dönen Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin:

— «Kıbrıs konusunda görüşlerimizi bütün dünya destekliyor...» diye demec vermiş.

Biz bu haberi ciddiyetle tanımış Cumhuriyet gazetesinde okuduk. Ve Cumhuriyetin ciddiyetine inandığımızdan, Feridun Cemal'in ciddiyetinden şüphe ettik.

Dışişleri Bakanı meslekten yetişme hariciyecidir ama bu mesleğin ustası Talleyrand'ı hiç okumamışa benzer. Haydi Talley-

rand'ın öğütlerini bir yana bırakalım da bizim atasözünü hatırlayalım: Niçin sükkütun altını yerine sözün gümüşüne tamah eder sayın bakan?

«Kıbrıs konusunda bizi dünya destekliyor» sözünü söyleyebilecek kadar sorumsuz olmak, veya olayların içindeyken olaylardan bu kadar habersiz olmak...

Bu ikinisinden birini seçmek istemezse Dışişleri Bakanı, bir üçüncüsü de var; onu da kendisine yakıştıramıyoruz. Çünkü bir hükümet üyesi ayaküstü demeclerle halkı uyutmak yoluna gitmemelidir. En iyisi «Feridun Cemal kendi düğünü, gerçek imiş gibi söyleyip kendini aldatıyor» diyelim de iş tatlıya bağlansın.

PAZAR :

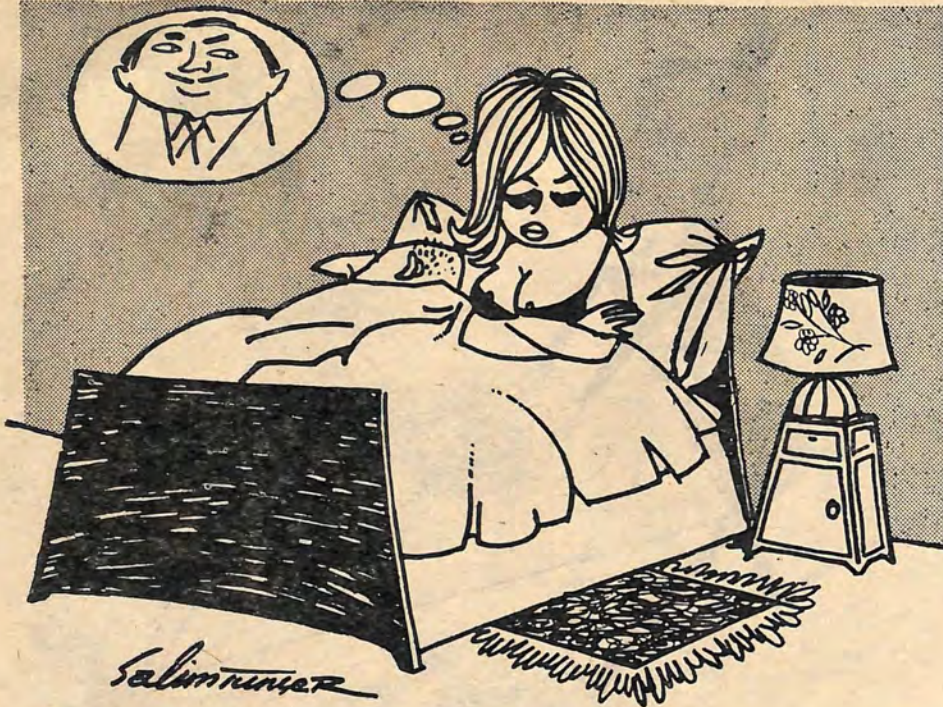
Son günlerde bazı büyüklerin eski büyüklüklerinin kalmadığını görüyoruz. Siyaset hayatımız için iyi midir, kötü müdür? Bilemeyiz. Ama gerçek odur ki kudretlilerin eski kudretleri kalmıyor; olayların hızı, büyüklerin boyunu çabucak geçiyor. Şimdi şu pek tartışılmalı bir söz olan «büyük adam» sözü hakkında bilgelerin söylediklerine bir bakalım:

Montandré — Büyükler omuzlarımızda taşıdığımız için büyüktürler, fırlatıp attık mı yerde sürünmeye başlarlar... demiş. (Biz bu hali 27 Mayıs'ta yaşadık)

Shakespeare — Bazıları büyük doğar, bazıları büyüklüğü kazanır, bazılarına da büyüklük yakıştırılır... demiş. (Biz bu hali de yakında yaşayacağız galiba)

Stirner — Büyükler neden büyüktür bilir misiniz? Biz dizlerimizin üstüne çıkmışız de ondan... demiş. (Biz bu hali de 14 Mayıs'ta yaşadık)

Özet su ki: Milletler büyükle-riyle büyüyorlar ve gelişiyorlar, büyüyüp de gelişmeyen, olduğu yerde sayan milletlerin büyükleri büyük değil, büyüklük taklidine çıkmış ortalama adamlardır.

Yazısız

Acı gerçek

Kaybetmişin aşk tadını ,
Şeker değil, şapsın artık.
Doldurmuşun miadını,
Delinmiş bir kapsın artık!

Sinirliydin bazı bazı,
Bırakmazdın elden nazı,
Her alında aynı yazı:
Çiçeksiz bir sapsın artık!

Yürüyordun seke seke,
Kalb ağrısı eke eke,
Şimdi yaptın mütareke:
Neye yarar kalpsin artık!

Sendin sevda ağı ören,
Öğren acı neymiş öğren!
Vücudunu böyle gören:
Hayaline tapsın artık!

Hâle bakın siz şu hâle!
Bu ne feci istihale?
Katılanlar her vebâle,
Kin yoluna sapsın artık!

Sence değer maddedeydi,
Âşıkların zengin, Beydi.
Vücuduna kaç el değdi?
Seni kim ne yapsın artık?

Bakışların değil cazip,
Güzelliğin «Fecri kâzip»
Ballı bile ezip ezip,
Yutulmıyan hapsin artık!

Yıkık duvar, akan çatı,
Kim kiralar böyle katı?
Şeytan görsün o suratı,
Seni Cinler çarpsın artık!..

Salâhattin KUTLU

Kendi yüzüymüş...

Maskeli baloda iki arkadaş
konuşuyorlardı. Biri diğerine:
— Karını görüp selâm verdim.
Palyaço maskesinin çok yakış-
tığını söyledim, arkasını dönüp
gitti...

Beriki cevap vermiş:
— Pek haksız sayılmaz, zira
maske falan yoktu...

Sana göre değil

Arkadaşının dürbünle aynı is-
tikamete baktığını gören adam
sorar:

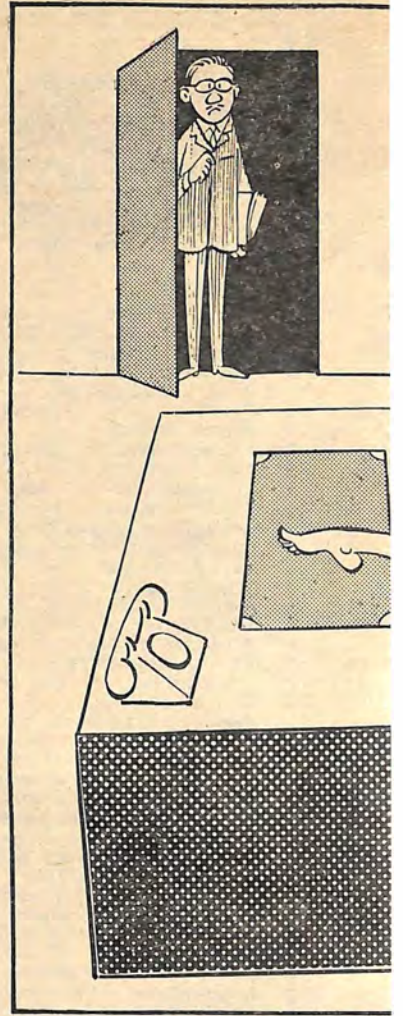
— Nedir o bu kadar ısrarla
baktığın?
— Seni ilgilendirmeyecek bir
şey...

— Sahi mi?
— Karın mayosunu değiştiri-
yor...

İyi çare

Ahmet problemde 25 kuruşluk
bir hatâ yapmıştı, hoca doğru
neticeyi bulması için sıkıştırır-
ken, Ahmet dayanamayıp; elini
cebine atarak:

— Öğretmenim, dedi, size şu
yirmibeş kuruşu vereyim de bu
iş kapansın...

— Neden kapıyı vurmadan giriş

Gaf üs

Büyük bir ziyafette davetlilerden bi-
mayıp bağırması:

— Yerim çok iyi: güzel kazım tam l
O sırada gözü karşısında oturan ve
bir hanıma takılmış: sözlerini tamir etn
— Hanımefendi kızmayın, herkes lüz

Ak

Cimri bir tacir doktora gitmiş ve b
rayı çıkarmasını söylemiş. Doktor şaşk
— Niçin bu kadar beklediniz, daha
Cimri tacir içini çekerek cevap ver
— Beş hafta evvel henüz iflâs etme

İyi

Bir toplantıda şişman bir kadın ay-
gelen ilk iskemleyle atmıştı... O sırada
gözlüğün üzerine oturmuş olduğunu gör
— Affedersiniz, doğrusu çok dikkat
Beriki, müstehzi cevap verdi:
— Allaha şükür ki burnumun üzeri

«1965 te dairelerde resmi tatil haftada iki güne çıkarılıyor.» — Gazeteler —

— Yahu pazarları uykusuz kaldığımız yetmiyormuş gibi bir de cumartesileri mi uykusuz kalacağız?..

— Var mı koltuk isteyen?..

Ümitlenmeyin

İhtiyar hastalanmıştı. Bütün mirasçılarını yan odada doktorun teşhisini bekliyordu. Nihayet yarın saat sonra doktor kapıda görününce mirasçılardan biri koşarak yanına geldi:

— Ümit var mı doktor bey? diye sordu.

— Hiç yok.

Diye doktor cevap verdi ve uzun bir iç çekisten sonra ilâve etti:

— Sadece ağır bir nezle...

Yelpaze...

Bir toplantıda Bay F. Bayan M'ye iltifat eder:

— Hanımefendi ne güzel bir yelpazeniz var...

— Güzellğine bakmayın, pek eskidir...

— Sizin yelpaze salladığınızı görmek ne zevk...

Kadın çirkin yüzünü buruşturarak:

— Sahi, yelpaze bana çok yakışıyor, değil mi?

Diye mırıldanır...

— Evet, diye erkek devam eder, suratınızı kapattığı müddetçe...

Bekârlık — Evlilik

Pek mi gurur verici
Parmağa geçen arma?
Kızları görüp cici
İçini çekip durma:
Bekârlık Sultanlıktır!

Zehir eder gülmünü,
Çabuk ister düğünü.
Neşeni, güldüğünü
Ömrü billâh arama:
Bekârlık Sultanlıktır!

Yalnızlık bir dertse de,
Yatak soğuk, sertse de,
Herkes «Evlən» dese de
Hatırandan çıkarma:
Bekârlık Sultanlıktır!

Bekârlığa yok paha,
Bol bol savur kahkaha!
Sözüm bitmedi daha,
Hemen kırı şırma:
Bekârlık Sultanlıktır!

Konuşurken bir genç kız,
Yüreğın etmesın «Cız!»
Çoğunun dışı yaldız,
İçı nasıldır sorma...
Bekârlık Sultanlıktır!

Bunların hepsi şaka,
Bekârlık bir boş caka.
Evlilik hali başka..
Derlerse de inanma:
Bekârlık Sultanlıktır!

Salâhattin KUTLU

sun?.. Ya toplantıda olsaydım?

ne gaf

rtaya konulan yemeği görünce dayana-

sındayım...

sözden alındığını belli eden orta yaşlı
için hemen ilâve etmiş:
iş kazdan bahsettiğini anladı...

ça

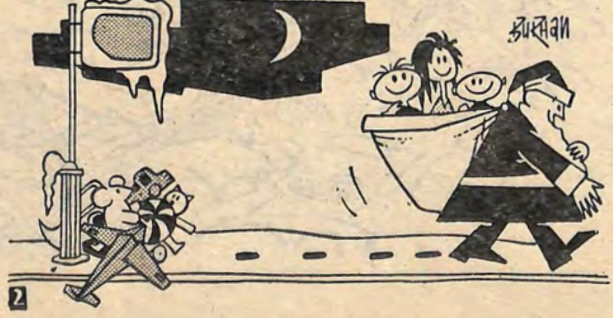
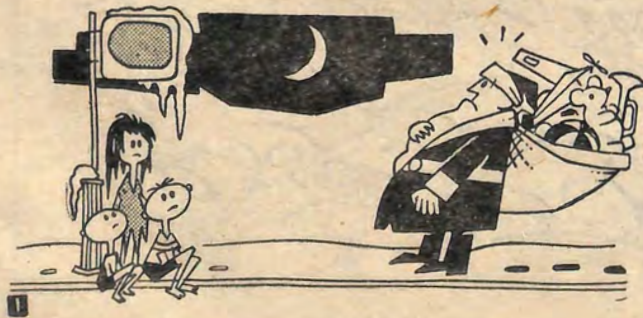
aftadır midesinde duran dört altın pa-
rmuş:
l gelseydiniz...

lm ki...

..

durmadan yorulmuş, kendini önüne
atırtı oldu ve kadın ayağa kalkınca bir
Sahibinden özür diledi:
avrandım.

değildi!...

Yazısız

ASK Biyolojisi, dişisel ve erkeksel canlıların, diş ve iç yapılarıyla onların her türlü hayatsal ve bayatsal görevlerini inceliyen bir bilim dalıdır. Bu dal ikiye ayrılır:

1 — Morfolojik Aşk:

Sevgisel kişilerin, kişisel ve dişisel konularda diş yapılarını inceler. Bu yapının başlıca organları: Göz, kaş, yanak, dudak, el, kol, göğüs, dizkapak, çift bacak, kap-kacak, ateş ve ocaktır!

2 — Anatmik Aşk:

Kişilerin ve dişilerin iç yapılarını inceliyen Biyoloji dalıdır. Özellikle kalb, beyin, ciğerler, hormonal ve harmansal organlar, bu dalın en önemli tomurcuklarıdır.

Anatomik aşk, bâzan babatomik, bâzi kereler de ablatomik, âbitomik, baldıztomik, yengetomik ayrıntılarla karşımıza çıkar. Patalojik ve katalojik durumlarla sebep olduğu zamanlar da yok değildir. Daha çok 13-16 yaş arası kızlarda, 15-17 yaş arası delikanlılarda verem olma özentsisi baş gösterir. Eski devirlerde bu türlü aşkla verem olup sanatoryuma yatanların sayısı fazla olduğundan bu tip aşıkla- rın büyük çoğunluğunu şairler ve romancılar, eserlerinin sayfaları arasına gömmüşlerdir.

Beslenme, hislenme, süslenme ve yaslanma koşulları çağdaş uygarlığa paralel olarak geliştiğçe kara sevdânın bıçaklı - tabancalı motifleri, yaldızlı ve yıldızlı mektup kâğıtlarının çiçekli motifleriyle yer değiştirecektir. Hattâ bu gidişle, günün birinde, iki kollu patalojik aşktan dört kollu çatalojik birleşmelere geçmek daha kolaylıkla mümkün olacaktır.

Aşkın biyolojisi, görme ve dokunma duygularının harekete geçmesiyle başlar. Özellikle dokunma duygusunun çok önemi vardır!

Dudak dokularının birbirine dokunması sonucu işin içine birazcık tatma duygusu da karışır. Dil ve burun kanatlarının koalisyontrak bir işbirliği ile koklama duygusu da buna eklennince duyular, tam kadro görev başındadır!

BİYOLOJİ

Dokunma Duygusu: El, dudak, kol, omuz, yemek masası altında ayakbağı uçları ve benzeri biyolojik organların rampa yapmasıyla başlar. Yaz aylarında dekolte büzlü bir genç kızla spor gömlekli bir gencin kalabalık bir otobüste birbirlerine süründürmesine sıkışması, omuz ve kol dokularındaki hücrelerin aşkolojik fonksiyonlarını atraksiyonel bir niteliğe kavuşturur.

Dokunma duygusunun olumlu sonuçlar sağlaması, dişisel alanların belirli bir süre etüdü edilmesiyle mümkündür. Arkeolojik çalışmalardan önce bu türlü biyolojik sondajlar yapmak, temül haline gelmiştir.

Görme Duygusu: Aşk Biyolojisi, protokoldaki yeri dokunma duygusundan daha öncedir. Fakat birçok zamanlar dokunmadan daha sonra harekete geçtiği için ilmsel tasnifte yerini ikinci sırada almıştır.

İki dişi gözle iki erkek gözün tenhada veya kalabalıkta birbirini bulması her zaman mümkün olabileceği gibi pencereden pencereye, uzaktan uzağa, mesafeden mesafeye karşılaşmaları da her zaman mümkündür.

Kişisel gözler, dişisel gözleri görmekle yetinmez; biraz da dizkapaklardan yukarıları dikiz etmek, gerekli etüdlere yaptıktan sonra beyin merkezini ivedi bir raporla haberdar etmek zorunluluğunu duyarlar.

Tatma Duygusu: Dil ve benzeri organların göreve başlamasıyla ortaya çıkan duygudur. Bu duygu ile alnıp sinir yollarındaki nakliye vagonlarıyla beyin mer-

kezine sevk edilen tatlar pek çok çeşitlidir: Çilek tadı, kiraz tadı, portakal, şeftali, karadut, kaymak, lokum, çikolata tatları en belli başlı tatlardandır.

Koklama Duygusu: İşte bu, gerçekten çok önemlidir. Ordinaryüs bir aşkın, av köpekleri kadar güçlü bir koku alma niteliğine sahip olması gereklidir!

Burun kanatları yolu ile alınan kokular tatma duygusuyla lezzetine varılan meyve ve yiyecek çeşitlerinin orijinal kokuları olduğu gibi, ruj kokusu, lâvanta kokuları, ter kokuları, Soir de Paris'den Chat Noir'a kadar çeşitli yabancı kokular da bu run kanatlarını okşayabilir.

İşitme Duygusu: İlk sıralarda müzikal fısıltılarla başlar. Kulak zarını bir bahar rüzgârı gibi yalayan bu sesler sonra harf şekline; daha sonra da kelimelerin kalıplarına döktülür: «Hayatım!.. Cânım!.. Yavvvrum!.. Bir tânem!.. Sevgilim!» nakaratıyla ilk perdeyi açan kulak sahnesi, son perdeyi birçok zamanlar «Alçak!.. Nâmuşsuz!.. Züppe!.. Kahpe!» sözleriyle kapar.

Eğer ilk perde ile son perde arasında işitme duygusu, nikâh memurunun sesini de zaptetmişse o zaman durum âdetâ bir merdiven basamağını andırır:

Hikâye, yatak odasında başlar.

Mırıldı.

Mırıldı.

Mırıldı.

İkisinin de nefes alışları de-

ğişir:

Hırıldı.

Hırıldı.

Hırıldı.

Dokuz ay, dokuz gün geçer aradan:

Zırıldı.

Zırıldı.

Zırıldı.

Ve sonra hikâye devam eder:

Dırıldı.

Dırıldı.

Dırıldı.

Altıncı Duygu: Eskilerin «Hiss-i kâbel-vukû» yenilerin «Önsezi» dedikleri bu duygu, biyolojik aşkın en tehlikeli, en sakıncalı, en korkunç duygusudur.

Siz en son sevgilinizle birlikte dokunma ve tatma duygularınızı birbirine katıştırdığınız en kritik anda karınız veya kocanız bu altıncı duygunun etkisiyle hemen alârm durumuna geçer.

İşte o zaman hapı yuttunuz demektir. Dalganızı, dalgakıranların öteki yüzüne kadar aşırı bilmek için sizin de en az öteki kadar güçlü bir altıncı duyguya sahip olmanız lazımdır. Eğer anten telleriniz daha güçlüyse biyolojik ortamda yeri olmayan olağanüstü bütün tehlikeleri rahatlıkla göğüsleyebilirsiniz.

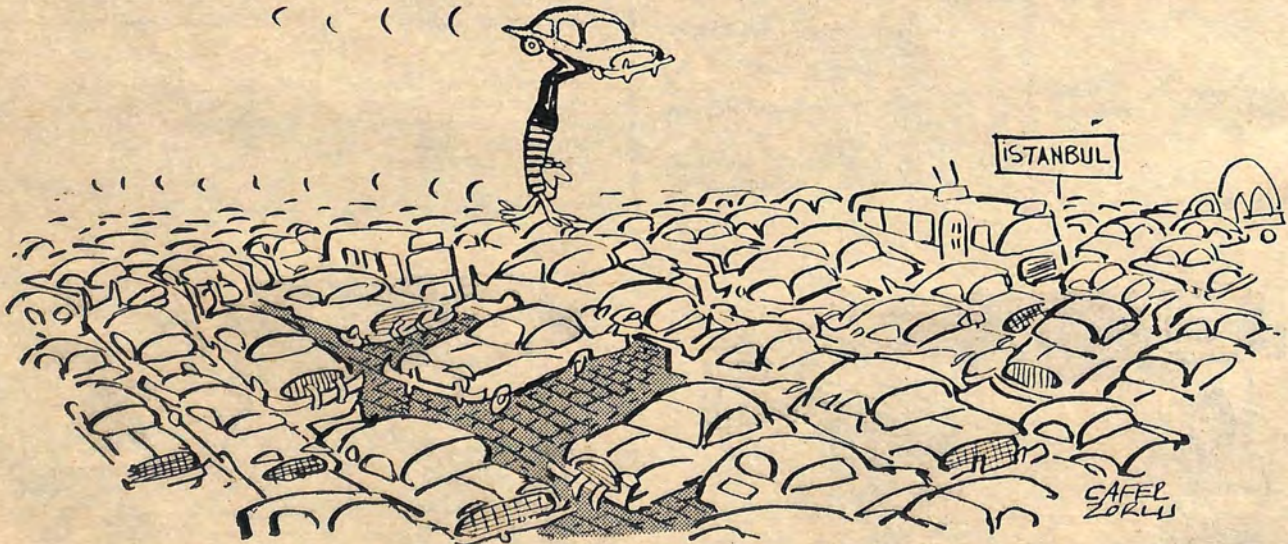
Lâboratuvar Çalışmaları:

1 — Yatak odası lâboratuvarında sevgilinizin gözbebeklerini, aşktan önce ve aşktan sonra mikroskop altında iyice inceleyiniz! Birinci incelemedeki ateşli kıvılcımların son deneyde sönmüş olduğunu göreceksiniz. Bu sönmenin sürekli değil, geçici olduğunu; hücresel organizmaların sevgisel prizmalarla jelâtinli koloniler meydana getirerek yeni kıvılcımlar yarattığını makroskopik ve mikroskopik deneylerle anlayınız!

2 — Yedi renkli kristal bir tüp içine sevdiğiniz insanın gözyaşından 7 damla koyunuz. Sonra bu tüpün içine elmas bir yüzük ekliyerek kalbinizin ispirto ocağında 15 saniye, kollarınızın fırınında 7 dakika bekletiniz. Kavanozu açtığınız zaman gözyaşlarının buharlaştığını, elmas yüzüğün yanbaşıda ışıltı ışıltı bir çift gözün çağrılı bakışlarıyla size baktıklarını hayret ve hayranlıkla göreceksiniz.

Bu deneyi çeşitli zamanlarda tekrarlayınız ve aldığınız sonuçları defterlerinize dikkatle yazınız.

Şemsi BELLİ

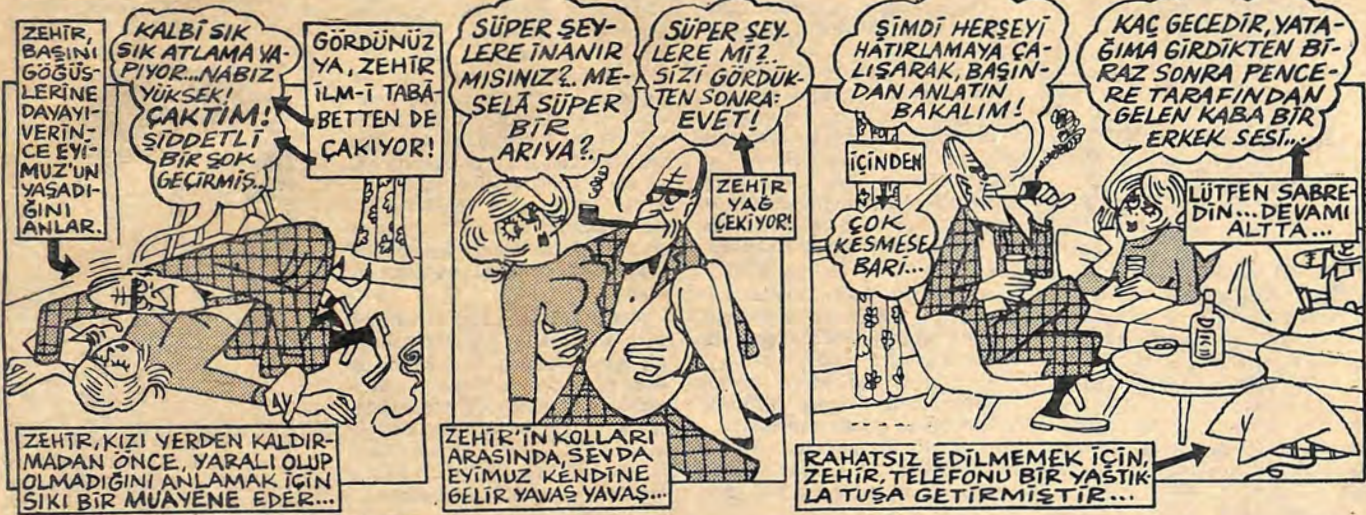
Şoför — Bu şehirde araba kullanmak için canbaz olmak lâzım!

Zehir Hafiyeye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA :
Grand Otel'den idare edilen
SÜPER-ARI

Gelecek sayıda: Tehdit mektubu!..

Takip!.. Önden gelen tehlike!.. Genç bir kadınla yolda çarpışma!.. Mikro-verici aleti!..
Şifreli konuşma!..

Dedi- kodu tatlı Şeydir

KAHVALTI sofrası hazırlandı; karı koca ses çıkarmadan tabaklarından bir şeyler atıştırmağa bakıyorlardı; dışarı soğuk ve yağmurluydu; gazete, ekmeğe, havagazına, elektriğe zam yapılacağını yazıyordu... Bütün bunlar hayatı zehir etmeğe, neşe kaçırmağa kâfiydi... Uzun bir sessizlikten sonra ilk önce erkek, isteksiz bir sesle konuşmağa başladı:

— Şekerim, bugün toplantı var, akşama geç geleceğim.

Üşümek için tıkış tıkış yün giymiş, boyasız gözleri uykudan şişmiş kadının sinirini galeyana getirmeğe kâfiydi bu sözler...

— Nedir bu, durmadan toplantı, toplantı. Daha dün toplantınız, evvelki gün de aynı şeydi... Ne biçim iştir anlamıyorum; bütün gün dururken, geceleri toplantı yapmak aklınıza geliyor... Yalnız başıma oturmaktan bıktım artık; neymiş benim çilem, Allahım...

— Karıcığım, yeni yıl yaklaşıyor, hesapları kontrol ediyoruz; senede birkaç gün geç gelmek, hem de sadece iş yüzünden geç gelmek kabahat mı?

— Ne diye «sadece iş yüzünden geç gelmek» sözünü öyle bastıra bastıra söylüyorsunuz? Başka sebep mi olacaktı yani?.. Biliyorsun bu akşam anneme gideceğiz...

— Sen gidersin, ben de çıkınca doğru oraya gelirim...

— Hep böyle yapıyorsun... Geçen akşam tiyatro için de sen git ben gelirim dedin, ortada kaldım; ne gelen var ne giden; Ma-

cide ile Sevim acıdılar halime, kıs kıs gülerek... Kocasız karılar gibi herkesin yanında sığıntı kaldım...

— Sevgilim, o gün niçin gelemediğimi sana kaç defa anlattım, gider ayak müdür evvelki senenin istatistiklerini istedi, bir şey diyemedim tabii, zaten ikinci perdede yanındaydım...

Kadının bütün bu söylenenleri duyduğu yoktu; o ağzını; açmış aklına geleni söylüyor, içini döktüyordu:

— Ben de gencim, ben de gezmek isterim, görmek isterim... Her gün otur otur, akşama yorgun bir kocanın nazını çek... Ben yaşamıyacak mıyım? Beni evlâlık mı aldın? Ben senin beslemen miyim? Anamın evinde su mu çıkmıştı?... Bana neler vadedtiğin, ama şimdi senin için bir hizmetçiden farkım yok!

— Şekerim, bir toplantı için bu kadar söylenmeğe değmez, eve ha iki saat önce gelmişim, ha sonra, ne farkedir?

— Tabii ne farkedir... Beyin rahatı yerinde, dairede gül söyle, gelsin çaylar gitsin kahveler, hahay hiihi!.. Ev aklına nereden gelecek, önce ile sonranın senin için farkı ne olacak ki... Ben

burada sabahtan akşama kadar bulaşık, çamaşır, süpürge ile uğraşayım, akşama biraz eğlence isteyince kabahat oluyor... Senin gibilere berberden çıkmanın, her kış başka kürk isteyen karı lâzım...

— Ama hayatım...

— Her gün ötünde temiz bir sofraya, sıcak bir yemek buluyorsun... Alem gazete kâğıdının üstünde yiyip mal sahibi olmaya bakıyor ama, memnun... Senin yarınını düşündüğün bile yok... Üstelik benim için beş para sarfettiğini görmedim... Kaç senedir hep aynı palto, aynı ayakkabı... Beyefendi yine de memnun edemedik... Şaziye'nin gününde Macide ile Sevim de vardı. İki gün sonra Meliha'daydılar, ayakkabısından çantasına, eldivenine, paltosuna kadar yeni giymişlerdi, onların kocaları da kocalar...

— Karıcığım, şimdi benim ağzımı açtırma, o herifleri bana mı öğreteceksin?... İkisinde de ar damarı çoktan çatlamış... Küplerini doldurmaktan başka işleri yok!.. Hiç birinde âlemin içine çıkacak surat kalmadı; karıları da herkesin ağzında... Bu da özenilecek şey mi Allah aşkına...

— Bunları da nereden çıkarıyorsun, canım? Macide'nin babasının Elâzığ'da toprakları varmış, Sevim'e de dedesinden bir şeyler kalmış; sonra onlar mu taassıp insanlardır...

— Babasının topağı, dedesinin mirası... Sizi iyi kandırmış, gelsin bir de bize anlatsın. İkinin de seçeresini bilirim: biri Koca Mustafa Paşalı, öbürü Sultan Ahmet'i... Komşular ekmeğe vermese ikisi de çoktan açlıktan ölmüştü... Elleri ayakları kir pas içinde, onun bunun eline muhtaç büyüdüler...

— Ayol sen aklını mı kaçırdın, Macide Şeyhülislâmın baba tarafından akrabası, Sevim de Saray paşalarından birinin ana tarafından akrabası... Asıl, soyu soppu belli varlıklı aileler...

— Ne asalet, ne soy, Allahım... Fındık kabuğundan çıkmış, kabuğunu beğenmemiş... Esrarıcı İbrahim'in kızı Macide ile Fıstıkçı Mustafa'nın kızı Sevim ne zaman Şeyhülislâm torunu, Paşa torunu olmuşlar... Hah, hah, hay... Aman bu kadınlar...

— Peki hayatım bunları niçin daha evvel söylemedin...

— Konuşmağa fırsat bırakıyor musun?

— Bugün Canan'ın günü var, artık anlatacak şey çıktı bana... Peki şekerim, üzülme, işine bak. Ben anneme giderim, sen de sonra gelersin!

Gülçicek

Cici

— Humm, biraz şişmanlarsam daha güzel olacak galiba!

AKBABA YAYINLARI: 6

Kara Dul

Jonathan Stagg'e
geviren:

Gülten Suveren

Dünyanın en güzel,
en heyecanlı

Polis ve Aşk

ROMANI

Fiat 5 Lira

KARA DUL

Her sayfası heyecan...

Her sayfası ayrı bir lezzet...

Dünya polis romanlarının
en güzeli...

Beş renkli kuşe gömlek
içinde...

Umum dağıtma yeri:

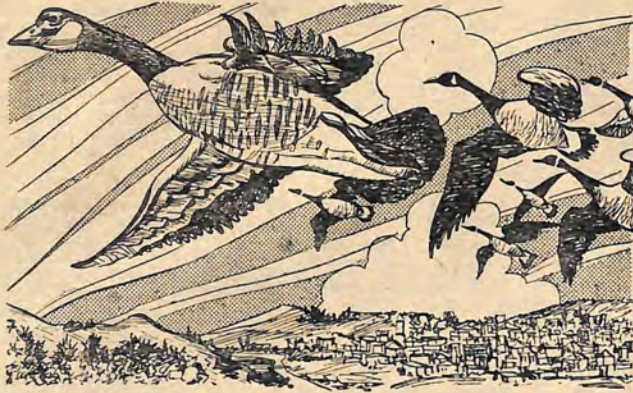
BATES

İSTANBUL

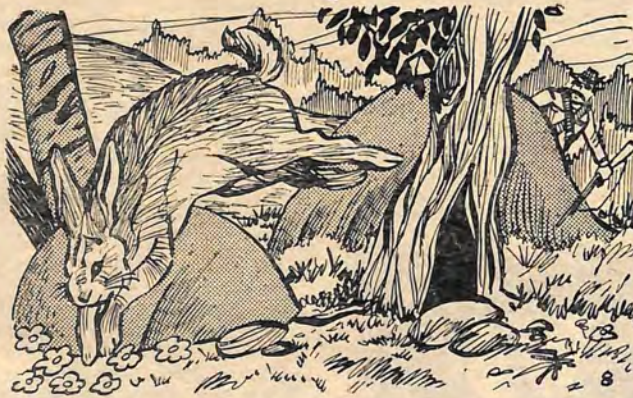
TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den II
Resimleyen: BÜLENT
SEREN

7 Gerçi, mersin, lāvanta, biberiye kokularını bütün Fransa iklimine saçmakta olan Taraskon'un 'Rön' nehri dolaylarını çevreleyen misket üzümli çok iştihâ vericiydi ama, hayvanlar âlemi bu konuda Taraskonlularla aynı fikirde değildiler. Göçmen kuşlar bile, rotalarında, Taraskon'u büyük bir hüznle işaretlemişler, yabancı ördekler, 'Camargue'a doğru sürüyle inerlerken, Taraskon'un çan kuleleri görününce: 'İşte Taraskon, işte Taraskon!' diye feryad ederek istikamet değiştirmeyi âdet edinmişlerdi...

8 Velhasil, Taraskonlu avcıların katliâmından paçayı kurtararak, menlekette av namına yaşamakta inad edebilen ihtiyar bir tavşandan başka hiçbir şey kalmamıştı. Ve bu tavşan Taraskon'lular arasında pek meşhurdu. Ona 'Sürat katarı' ismini takmışlardı. Yatağının Mösyö Bompard'ın arazisinde olduğunu bilirler, fakat bu tavşanı avlamayı da bir türlü başaramazlar... Fakat Mösyö Bompard'a ait olan bu arazinin lüymetçe birkaç misli artmasına da bir türlü mâni olamamışlardır. Taraskon'da bu tavşanı izleyen iki üç muhteris, daima vardır!

9 — Garip şey! diyeceksiniz, mademki Taraskon'da av bu kadar nadirdir, o halde Taraskon avcıları her pazar ne yaparlar? Ne mi yaparlar?

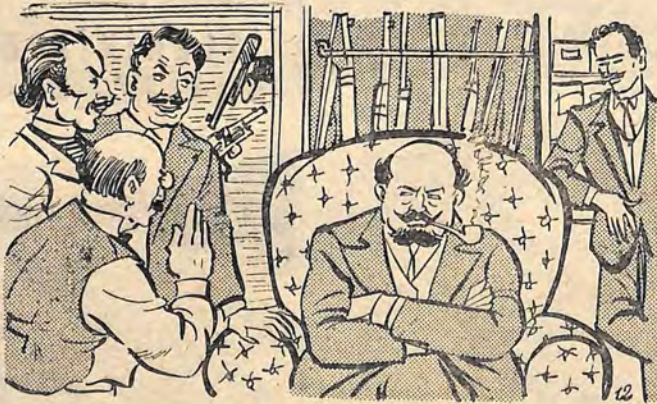
İlâhî! Şehirden iki üç saat uzakdaki kırlara açılırlar, beş altı kişilik kollar halinde dağılarak bir kuyunun, eski bir duvarın ya da bir zeytin ağacının gölgesinde rahatça uzanarak çantalarından çıkardıkları envai çeşit mezeyi âla Rön şarabıyla gövdeye indirirler. Sonra? Evet, sonra başlarlar avlanmaya...

10 Ama bu avcılık, karınları iyice doyduktan sonra başlamaktadır. Karınları iyice doyunca, köpeklerle ısıklık çalarlar, tüfeklerini doldururlar. Ve... bu festivale katılmış olan mösyölerin her biri şapkasını eline alarak olanca gücüyle havaya fırlatır. Diğerleri, anlaşılmaya göre, beş, altı veya iki numara saçma ile bu şapkaya ateş ederler. Fırlatılmış bir şapkaya, özel numaralı saçmasını en çok isabet ettiren Taraskonlu vatandaş ta böylelikle 'Av Kralı' ilân olunur. Av kralının şehre dönüşü çalgılar ve köpek havlamaları curcunasında, şahanedir.

11 Şehirde, büyük bir av şapkası ticareti olduğunu söylemeğe lüzum yok. Hattâ acemilere mahsus olmak üzere evvelden delinmiş ve yırtılmış şapka satan şapkacılar bile vardı. Şapka avcılığında Taraskon'lu Tartaren'in emsali yoktu. Her pazar sabahı yepyeni bir şapka ile ava çıkar, akşamına da bir paçavra ile avdet ederdi. Baobaplı köşkünde çatı araları hep bu şanlı ganimetlerle dolu olduğu için, bütün Taraskonlu'lar Tartaren'i bir üstad olarak taparcasına severlerdi.

12 Ve Tartaren avcılık kurallarını çok esassız bir şekilde bildiği, şapka avından kaplan avına varıncaya kadar bütün av kitaplarını hatmetmiş bulunduğu için, onu 'Av Hâkimi' tâyin etmişlerdi. Bütün konuşma ve tartışmalarında son sözü ona biralırlardı. Her gün saat üçten dörde kadar, silâhçı Costecalde'in şapka avcılarıyla dolu dükkânının ortasında, dişlerinin arasında bir pipo olduğu halde, gösterişli bir koltukta vakurane oturmuş bir adam görülürdü: Bu, her dâvayı karara bağlamak yetkisini edinmiş, tek sözcü Taraskonlu Tartaren'di! (Devamı var)

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 51 —

Sana doğru söylemişler, buraya gelirdi her gece... Bizim burda bir kız var, Yanpıri Nejlâ'nın küfretmesine bayılır mı nedir, affedersin karyı kapıda bir saat bağırır, sonra para verir annadın mı!

Bak şimdi ben de merak ettim yani, ne zamandır gördüğünü yok buralarda... N'oldu kadına be? Yoksa kıkırdayıp kaldı mı biyerlerde? Kurtulmuştur fukara, annadın mı... Yatacak yeri yok, gidecek yeri yok...

Aysel'e «Bırak şu Allahın garibini, bağırır durma kapı önünde» derim. Zevklenir namussuz Aysel... Bazı da, kapı önünden gitsin diye ispiro mangırını ben veririm de, annadın mı, savarım buralardan... O da böyle bulmuş yolunu... Allah seni inandırır, bizim buranın polisleri bile acır da ona para verir...

Mutlaka görmelisin yani? Onun yerini Aysel bilir bilirse... Dur sen, Aysel'e soralım...

Ayseeel!.. Aysel!.. Aysel nerde, gördünüz mü? Aysel gelmedi mi? Çağırın bana...

Aysel, gel otur kızım. Bi dakika... Senin her gece bağırıtığın Yanpıri var ya... Tamam... İşte bu arkadaşımız, onu arıyor. Yerini biliyor musun Yanpıri Nejlâ'nın.

Bak namussuza, demek her gece buraya senin için geliyor zannettim? Delikanlıyı gözüne mi kestirdin yoksa... Aynasız değil kızım, yardım istiyor senden annadın mı...

Bak, doğru... İngiliz Konsolosluğundan aşağı, tamam, o yokuş... Orda her akşam kedilere ciğer dağıtırmış. Yirmi otuz kediyi ha? Hepsine ciğer veriyor? Bak yahu, bak be... Ulan aferin karyı... Gelsin bu gece, namussuzum, ispirotosu benden... Söyleyin ona, her gece uğrasın vestiyere, nafakasını alsın... Kedilerin anası yahu, annadın mı! Şimdi daha çok sevdim...

Aysel kızım, neye gelmiyor buralara çoktandır? Sen de görmüyorsun ha? Ama olsa olsa o yokuşta olur diyorsun akşamları... Sokak kedilerine ciğer verir?.. Kediler, tam saati geldi mi, toplanır Yanpıri Nejlâ'yı beklerlermiş... Gözlerim yaşardı namussuzum... Affedersin, bu karyı helâl be...

Sen şimdi arkadaşım, yarın akşam, o yokuşa damıyacaksın, tamam mı? Orda kedilerle beraber onu bekliyeceksin... Ben de buralarda görürsem, alıyorum... Hiç merak etme, annadın mı... O iş tamam... Bizim bütün kızlara söylerim şimdi... Buluruz evelallah... Dii mi ki sen bu insanıyetliği gösterip o kadını kurtaracaksın, tamam... Annadın mı... Tamam diyorum sana...

Güle güle arkadaşım... Seni sevdim yani, annadın mı... Ya-

rın gece gene gel. Ne parası yahu... Bırak Allaşına... Bu gece benim misafirimsin, annadın mı... Olmaz namussuzum... Burası senin arkadaşım...

Affedersin, kadının kedi sevmesine bayıldım be... Ben de çok severim kedileri de annadın mı... Evde, affedersin beş kedi var yahu... Ulan aferin kadına... Vay Yanpıri Nejlâ vay... Tevekkelli kanım kaynıyormuş kadına be...

Güle güle arkadaşım, güle güle...

NEDEN AĞLAMİYACAKMISIM?

Gel pisipisi... Bu da bu akşam çıktı ortaya... Tekir, koca tekir, domuz tekir, ağgözlü pis, al işte... Bırak onunkini ulan, bırak diyorum sana... Ağgözlü boksoyu... Pamuk, al kızım... Dur veriyorum işte... Atlamayın ulan üstüme, parçalıyacaksınız beni be... Araap, miskin arap, uyuz arap... İşte orda al sana ulan... Bırak sarmanınkini, bırak diyorum...

Ne var be? Ne istiyorsun? Kimmişsin? Mahmut mu? Ne Mahmut'u? Hadi, çek arabanı... Git işine be... Benim yiğenim filân yok... Al voltanı diyorum... Hadi bas!

Gel kızım, gel benim Sarıman, gel... Pamukunkini kapma

be... Alsana işte, önünde, pis kedi...

Çekilsene başımdan yahu? Deli misin sen? Nerden Şanlılar köyünden mi geliyorsun? Nerden gelirsene gel... Cehennemim dibine kadar... Bas ulan...

Otele motele gidemem... Bende iş yok oğlum, yıkıl! Otele gidemem. Beni otele almazlar ki... Üüüü, hangi otel be... Bişey mi konuşacaksın? Yahu, senin başka işin yok mu? Ne söyleyeceksen söyle burda... İstemem be... Git, defol!

Gel boncuk, gel, gel oğlum... Senin ciğerini kaptılar mı şekerim. Al, al boncuk... Tekir, koca tekir, pis tekir... Bırak ulan, gebe hayvanı bırak alçak!

Yahu, gitsene başımdan... Sen lâf anlamaz mısın... Bende o iş yok diyorum oğlum... Ne halası? Ben senin halan mıymışım... Şanlılar köyü de neresi?... Şanlılar köyünden Güllü... Güllü... Evlâtlık vermişler doktora? Eee, n'olacaktı? Bana ne?

Benim asıl adım? Benim asıl adımdan sana ne ulan? Onun bunun çocuğu, çekil başımdan...

Neden ağlamıyacakmışım? Ağlarım işte... Sana ne? Kimse karışamaz benim ağlamama... Sen benim kâhyam mısın? İster ağlarım, ister yine ağlarım... Karışma sen benim ağlamama...

Betül metül diye birini tanı mıyorum ben... Ne lokumu? Betiştir de kim? Bilmiyorum dedim ya sana... Hangi prenses ulan? Çekil be... Ağlarım, sen karışma... Kimse benim ağlamama karışamaz, anladın mı sen? Hadi git... Neye ağlamıyacakmışım... Ağlamak için senden müsaade mi alacağım? Sarsak Mecdi Bey mi? Sana ne benim ağlamamdan... Evlâtlık Makbule... Hah hah hah... Karışma ulan ağlamama... Benim kocam filân yok...

Yiğenimmiş... Sen nerden çıktın?..

Ben milyon filân istemiyorum oğlum, ne milyon istiyorum, ne milyar... Git beee... Benim paraya ihtiyacım yok... Bana kimsem miras kalmaz. Benim kimsem yok zaten... Annem de yok... Babam da yok... Sana ne? İstemiyorum. Ben kimseden miras istemiyorum...

Alay etme benimle... Sana ne ağlıyorsam? Kim Yusuf? Baban mı? Nerden benim kardeşim oluyor? Yok benim kardeşim, kimsem yok benim... Git, git diyorum... Neden ağlamıyacakmışım... Ağlarım işte... Benim Kezban mezban diye üveği anem yok...

Sen şimdi Şanlılar köyünden mi geliyorsun? Halamı arıyorsun? Ben değilim. Ben kimsenin halası değilim... Benim amcam da yok...

İstemiyorum be, zorlan mı? Sarışın Bebek?... Kimmiş o?... Bırak arkamı, şimdi bağırırım avazım çıktığı kadar...

Tekir, pis tekir... Ağgözlü boksoyu... Pamuk, gel kızım, al canım... Gel Arap, gel pisi... Arap arap!...

Ben kimseden para istemiyorum. İhtiyacım yok diyorum sana... İyilik de istemiyorum... Benim amcam varmış? Mısırdâ ölmüş?

Bayan Döviz? Yok canım... Sen belâ mısın be? Onun bunun çocuğu! Gitsene şurdan, hadi al voltanı...

Ağlıyorum ağlıyorum... Sana ne? Neden ağlamıyacakmışım? Pekâlâ da ağlarım işte...

Hadi git, defol... Benim param var, herşeyim de var... Hasta da değilim... Bakılmak da istemiyorum...

Sarmanım, al canım... Minik, minik...

... Duur, dur be... Neydi senin adın? Dursana azıcık... Heeey, sana diyorum. Şiiışşt...

Sana bişey söyleyeceğim. Sen şimdi Şanlılar köyünden mi geliyorsun? Adın neydi senin? Mahmut, sana bişey soracağım... Camiden aşağı bir yokuş vardı hani... Biliyor musun? Yokuşun solunda da köy mezarlığı vardı... Mezarlığın arkasında meşe ağacı vardı, üç tane meşe ağacı yanyana... O meşe ağaçları duruyor mu yine... Duruyor demek... Duruyor ha... İyi, çok iyi...

Hadi git... Hadi git şimdi... Bırak sen, karışma... Ağlarım istediğim gibi... Neden ağlamıyacakmışım... Hadi git artık... Güle güle... Neydi adın? Güle güle Mahmut...

Tekilir, ağgözlü pis tekir, ulan boksoylu...

S O N

**İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.**

**ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ.
ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR.**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**

VERİR

(Basım: 22153—A—13390)

Palavra Yarışması

İmza

Atıcılığı ve palavracılığı ile meşhur gangster, Jack nihayet hapishaneyi boylamıştı.

Herkes hayret içindeydi. Jack'ı tanıyan diğer bir mahkûm sordu: — Nasıl oldu Jack? Nasıl düştün buraya?

Jack sinirli, sinirli cevap verdi: — Sorma kardeşim hâdise mahallindeki keşif neticesi tıktılar içeri...

Diğeri meraklandı: — Ne o? Hâdise yerinde bir eşyanı falan mı unuttun yoksa? — Yok canım... El alışkanlığı... Yine tabancayla imzama atıvermişim duvarca.

Y. Başaran — Bahkesir

Aslan avı

Tek kollu Sadık arkadaşları arasında palavracılığıyla tanınmıştı, bir mecliste Afrikadaki maceralarını anlatıyordu:

— Orta Afrikamın balta girmemiş ormanlarında bir gün dolaşırken karşıma yarım düzine aslan çıkmasını mı? Hemen üzerlerine saldırdım, bir elimle birini, ötekiyle diğerini tutup gırtlaklarını sıkarak öldürdüm, bir hamle daha yaparak bir elimle üçüncüsünü, diğeriyse de dördüncüsünü hakladım.

Dinleyenlerden biri sözünü kesti:

— Fakat sen tek kollu değil misin?

Palavracı Sadık istifini bozmadı:

— Canım o anda insan kendini unutuyor!

Aykut Şenyıldız
İsmailağa Sok. No: 27
Fatih — İst.

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

©

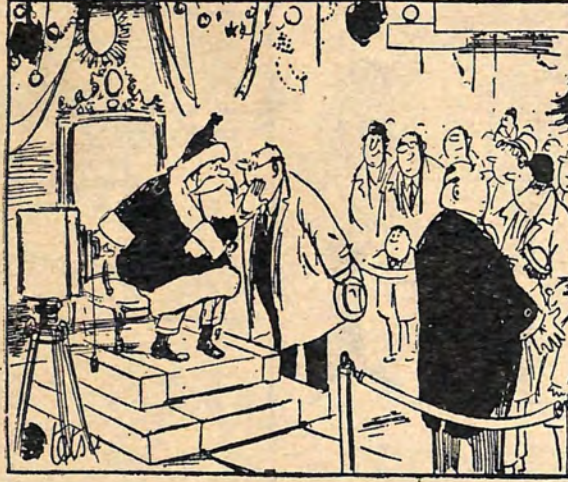
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiyatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

İkizler

— Noel baba, bir sarışım sekreter istiyorum!..

Kızlar

Bir Amerikalı gazeteyle şöyle bir ilân verir:

«Evlendirilecek 3 kızım var. Müracaat Roba Otel.»

Bir musevi Amerikalının ziyaretine gider. Kızların babası durumu şöyle izah eder:

— Üç kızım var. Birincisi 20 yaşında, 20.000 dolar çeyizi, ikincisi otuz yaşında, 30.000 dolar çeyizi, üçüncüsü kırk yaşında 40.000 dolar çeyizi var. Seç al bakalım birini!..

Musevi sakalını sıvazlar, düşünür, taşınır sonra ciddiyetle sorar:

— Altmış yaşlarında hiç kimseniz yok mu?..

Reform

Amerika'da papazlar halkın, bilhassa gençlerin «Allahın Evine» daha sık uğramalarını temin etmek için birbirleriyle yarış yaparlar, ilk fırsatta da övünürler.

— Birinci Papaz: Ben, dedi kilisenin bir köşesine bir bar, bir de sigara içmek için yer yaptım. Günah çıkartmağa ve dua ya gelenler orada biraz ferahlıyorlar.

— İkinci Papaz: Geçen yıl dedi, yaptığım otopark cumartesi, pazar tıklım tıklım doluyor. Şimdi oraya bir sandviç yeme yeri yapacağım vaazın uzun sürdüğü günler halk aç kalmaz!..

— Üçüncü Papaz: Ben reform meselesini kökünden hallettim. Kiliseye şöyle bir ilân astım.

«Kilise, cumartesi ve bayram günleri kapalıdır!..»

Karıştırmayalım...

İki deli karşılaşmışlar:

— Merhaba Napolyon.

— Ne Napolyonu, ben Bonapart'ım...

— Canım ikisi de aynı hesaba çıkar...

— O kadar da değil, ben daha genç kıyım...

— Maşallah iyileştiniz..
Bilhassa elleriniz!

— Kocam seyahate çıkar çıkmaz seni özlüyorum...
— Ayrılık sevgiyi artırır derler!..

Araba

Hollywood'un meşhur yıldızlarından birinin, son model arabasını satacağını duyan arkadaşı sordu:

— Bir yer mi bozuldu?

— Hayır!

— Öyleyse niye satıyorsun?

— Küllüğü doldu da...

Bilet

Paris'e birkaç günlüğüne gelen Madam Goldenberg operaya gitmek ister. Yer ayırtmak için lokasyon gişesine telefon eder.

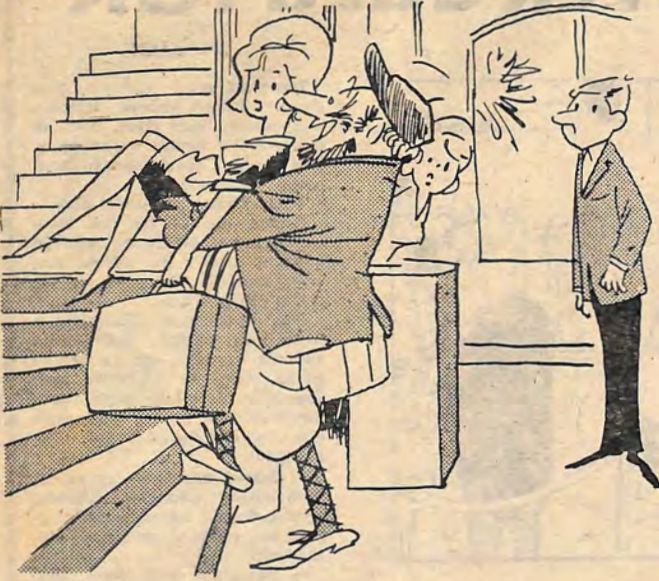
— İki bilet istiyorum der!

Kasadaki kız sorar:

— Madam Butterfly için mi?

— Hayır, Mösyö ve Madam Goldenberg için!..

Dünya Karikatürleri

-YOOOK, VALİZLERİMİ TAŞIMANIZA DÜNYADA MÜSAADE ETMEM!..

-AFFEDERSİNİZ REİS BEY, SİZİ RAHATSIZ ETMEYE BAŞLADIM!..

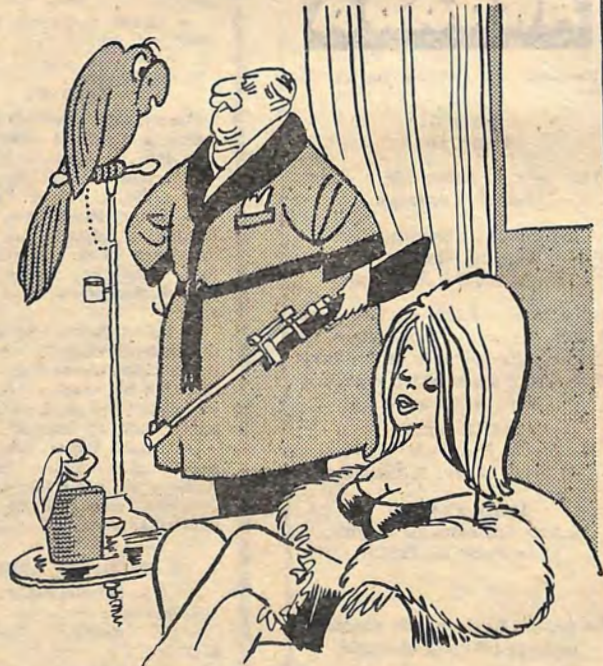
-OOO, GÜNAYDIN MARGRİT, MAŞALLAH GÜNDEN GÜNE GÜZELLEŞİYORSUN!..

-SÜR'ATİ AZ AMA, HİÇ BENZİN SARFETMİYOR!..

YAZISIZ...

-SÖZ VERDİM HANIMA, ÖLDÜRSEN BİRŞEY SÖYLEMEM!..

Amerikalı atlet Hansen, sırkla atlamada 5 metre 10 santiml geçerek kendi rekorunu yine kendi kırdı.

1964 Tokyo Olimpiyatları

1964 YILININ
SON ÇEKİLİŞİNDE

6

MİLYON
VEREREK

ERİŞİLMEZ BİR REKOR KIRAN
ZİRAAT BANKASI da

1965 YILININ İLK ÇEKİLİŞİNDE:

7'5

MİLYON VEREREK

kendi rekorunu yine kendi kırıyor...

ÜST ÜSTE İKİ ÇEKİLİŞTE

13 500 000 Lira

BÜTÜN TASARRUFLARINIZI ZİRAAT BANKASINDA TOPLAYINIZ

ZİRAAT BANKASI

(Basın:-1)

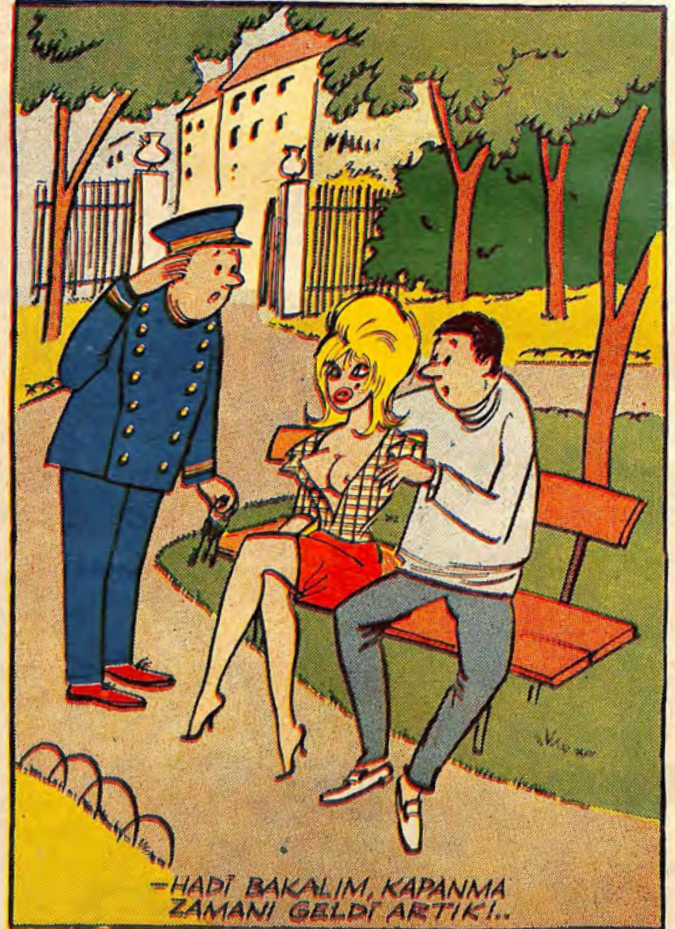
Aklala

- KAYAK HOCASI EL'DİVENLERİNİ HİÇ ÇIKARMADI,
EVLİ Mİ, DEĞİL Mİ BİR TÜRLÜ ANLAYAMADIM !..

- DOKTOR, BENİ BU ADAM SOYDU

- HADİ BAKALIM, KAPANMA
ZAMANI GELDİ ARTIK !..